

2324

ΓΜ9556

ΕΓΓΡΑΦΑ

ΠΡΟΑΧΘΕΝΤΑ ΕΙΣ ΦΩΣ

ΧΑΡΙΝ

ΤΩΝ ΑΤΡΥΤΩΝ ΚΑΙ ΕΝΤΙΜΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΤΩΝ ΚΛΕΙΝΩΝ

ΤΟΥ ΒΡΕΤΑΝΝΙΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ ΜΕΛΩΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝΤΑ ΔΕ ΚΑΙ ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ

Πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ

ΔΑΠΑΝΗ: ΦΙΛΩΝ

Τῶν, διὰ τῶν ἐγγράφων τούτων, συκοφαντηθέντων.

ΚΕΡΚΥΡΑ

Τυπογραφεῖον Η ΙΟΝΙΑ

Σπυρίδωνος καὶ Α. ἀδελφῶν Κάων.

1863

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

ΙΟΝΙΟΙ ΝΗΣΟΙ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εἰς αἴτησιν τῆς Βουλῆς τῶν Ὁμοτίμων,
ὑπὸ χρονίαν 9 Ἰουλίου 1863.

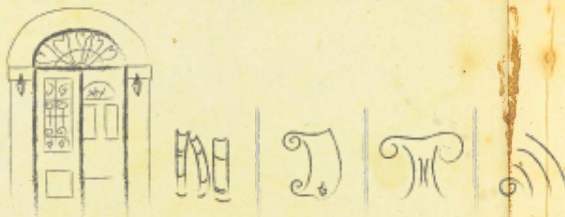
ΔΙΑ

Ἀντίγραφα ἢ Ἀποσπάσματα ἐγγράφων τινῶν ἐν τῇ κατοχῇ
τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἀποικιῶν, σχετικῶν πρὸς τινὰς κατηγορίας
διαγωγῆς ἀσυμβιβάστου μὲ τὸ Δικαστικὸν αὐτῶν
ὑπόβλημα, κατὰ τοῦ ΣΙΡ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΡΑ καὶ
ΣΙΡ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΞΥΔΙΑ, πρώην Δικαστῶν τοῦ Ἀ-
νωτάτου Συμβουλίου τῆς Δικαιοσύνης εἰς τὰς Ἰονίους
Νήσους.

(Ὁ Λόρδ Τζέ.λμφορδ)

Διετάχθη ἵνα τυπωθῇ, τῇ 27 Ἰουλίου 1863.

(260)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΤΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α152.Φ5.0017

ΙΟΝΙΟΙ ΝΗΣΟΙ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εις αίτησιν τῆς Βουλῆς τῶν Ὀμοτίμων,

ὑπὸ χρονίαν 9 Ἰουλίου 1863.

ΔΙΑ

Ἀντίγραφα ἢ Ἀποσπάσματα ἐγγράφων τινῶν ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἀποικιῶν, σχετικῶν πρὸς τινὰς κατηγορίας διαγωγῆς ἀσυμβιβάστου μετὰ τὸ Δικαστικὸν αὐτῶν ὑπόβλημα, κατὰ τοῦ ΣΙΡ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΡΑ καὶ ΣΙΡ ἈΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΕΥΔΙΑ, πρῶην Δικαστῶν τοῦ Ἀρωτάτου Συμβουλίου τῆς Δικαιοσύνης εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Θὰ ἐχρειάζετο πολὺς χρόνος πρὸς τὴν ἐξιστόρησιν ὅλων τῶν ἐνυπαρχόντων ἐν τῷ παρόντι κυβερνητικῷ καὶ διοικητικῷ συστήματι ἐν ταῖς Ἰονίους Νήσοις

Ἐλλείμματα ἐνυπάρχοντα εἰς τὸ παρὸν σύστημα, καὶ τίνι τρόπῳ καὶ ἔνεκα τίνων ἐνεργουσι.

Ἐλλειμμάτων, ἐν τῇ παρουσίᾳ ὅμως περιπτώσει θὰ εἶναι

δυνατὸν νὰ ὑποδείξωμεν ὀλίγας τινὰς ἐκ τῶν κυριωτέρων δυσκολιῶν μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Ἄδρδ Μέγας Ἀρμοστής καὶ ἡ Ἰόνιος Κυβέρνησις ὑποχρεοῦνται εἶνα ἀγωνίζωνται.

Τὸ Σύνταγμα τῶν 1817 ἦτο σχέδιον λογικὸν καὶ συντηρητικόν. Περιστάσεις τινὲς καὶ ὁ καιρὸς ἀπῆλθον μεταβολὰς ἐν τῷ Συντάγματι τούτῳ ὑπὸ ἔποψιν Ἐλευθέριον συνάμα δὲ καὶ Συντηρητικὴν. Ἰπῆρξε γὰρ μὲν μέτρον ἕμφορον πολιτικῆς νὰ γίνωσι παραχωρήσεις, ἀναμφιβόλως δὲ θὰ ὑπῆρχε μέτρον τὰ μέ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ
Τ. Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

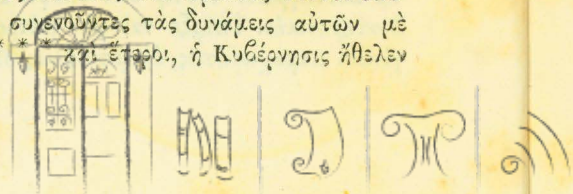

γιστα επιθυμητόν ἢ παραχώρησις νέου Συντάγματος μάλλον ἢ νὰ θιζῶσι τοῦ παλαιοῦ.

Αἱ κακῶς σχεδιασθεῖσαι, ἀσυνάρτιστοι, καὶ κατεσπευσμένοι μεταρρυθμίσεις τοῦ ἔτους 1848 κατέστρεψαν τοὺς κυρίους μοχλοὺς τοῦ Συντάγματος τῶν 1817, χωρὶς νὰ ἀντικατασταθῇ σύστημά τι συναρτισμένον καὶ πραγματοποιήσιμον. Ἐν τῶν κυριοτέρων ἀποτελεσμάτων τῶν καλουμένων δῆθεν μεταρρυθμίσεων τούτων ὑπῆρξεν ἡ ἐπενεχθεῖσα κατὰ τῆς ἐπιβροῆς καὶ κατὰ τῆς ἰσχύος κόμματος ἐπὶ μακρὸν χρόνον διοικήσαντος τὸ κράτος τοῦτο πληγῇ, καὶ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὁποῖου ἦσαν συγκεντρωμένα τόσον ἡ διανομὴ τῶν ἐπαγγελεμάτων ὅσον καὶ ἅπανα ἡ μηχανὴ τῆς Κυβερνήσεως. Ἐννοεῖται οἷκοθεν ὅτι τὸ κόμμα τοῦτο, οὗτινος προσεζῆρχον οἱ Γραμματεῖς τοῦ Α. Μ. Ἀρμοστοῦ καὶ τῆς Γερουσίας, ἐθεώρησαν μετὰ τρόμου τὴν μεταβολὴν τοῦ συστήματος ἐκείνου, ἣτις ὑστέρει αὐτοὺς τῆς ἐπιβροῆς αὐτῶν καὶ προστασίας. Εἶναι ἀναμφίλεκτον ὅτι αἱ μεταρρυθμίσεις αὗται, καθ' ὃν τρόπον εἰσῆχθησαν, παρήγαγον μεγάλα δυστηγήματα εἰς τὸ Κράτος τοῦτο. Ἐκ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἄχρις τῆς λήξεως τῆς τελευταίας Συνόδου τοῦ Κοινοβουλίου, ἡ ἐκ μέρους τῶν ὑπαινωτιτομένων ὑπουργηματιῶν κατὰ τῆς Προστάτιδος Δυνάμεως ἀντιπολίτευσις, καθὼς καὶ ἡ τῶν πολυαριθμῶν ἀτόμων τὰ ὁποῖα εἶχον τεθῆ εἰς τὰ ἐπαγγέλματα δυνάμει τῆς ἐπιβροῆς καὶ τῆς Προστασίας αὐτῶν, ὑπῆρξεν εὐσταθῆς καὶ ἀδιάλειπτος.

Ἐδράττοντο πάσης εὐκαιρίας ἵνα ἐπινοήσωσι δυσκολίας, καὶ καταστήσωσιν ἀδύνατον πᾶσαν Κυβέρνησιν. Ὁ σκοπὸς αὐτῶν ἦτο νὰ καταναγκάσωσι τὴν Προστάτιδα Δυνάμιν ἵνα κατασφρέψῃ διὰ πολιτικοῦ τολμήματος (Coup d'Etat) τὸ ἔργον τοῦ ἔτους 1848, νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τὸ «status quo ante», ἢ νὰ ἐπιβάλλῃ νέον Σύνταγμα τῷ Ἰονίῳ Λαῷ.

Πᾶσα ἀπόπειρα, καὶ ἐπίμονοι προσπάθειαι, ἀναποτελεσματικῶς ἐγένοντο, πρὸς ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν αὐτῶν. Ἐντὸς τῶν ὀλίγων τελευταίων τούτων ἐτῶν τὸ ὀπισθοδρομικὸν τοῦτο κόμμα, ὡς ὀνομάζεται, ἠνώθη μετὰ τῶν δημαγωγῶν. Τοιοῦτοι δὲν εἶχον τί ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν ὄνειροπόλων, οἵτινες εἰσι τίμιοι ὑπὲρ τῆς μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐνώσεως τοῦ Κράτους τούτου ὑποκινηταί· ἀλλ' ἐνόμιζον ὅτι συγενοντες τὰς δυνάμεις αὐτῶν μετ' αὐτοὺς ἄνδρας, ὁποῖοι * * * καὶ ἕτεροι, ἡ Κυβέρνησις ἤθελεν

ἀπολήξει εἰς παραλυσίαν, καὶ ὅτι μέτρον τι ἤθελε ληφθῆ τὸ ὁποῖον νὰ παράξῃ μεταβολὴν τινα ἐπ' ὠφελεία αὐτῶν. Ὅτε ὁ Σὶρ Ἰωάννης Υἱοῦγγ ἐσχημάτισε τὴν Κυβέρνησιν μετὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ Ἐνδεκάτου Κοινοβουλίου, πᾶσα ἀπόπειρα ἐγένετο ἵνα προλάβωσιν τὴν ἐν τοῖς ὑπουργήμασιν εἴσαξιν ἀνδρῶν μετριοφρόνων καὶ τιμιῶν, ὁποῖοι, οἱ, Δαμασκηνὸς, Βράϊλας καὶ ἕτεροι. Τὰ ἀνάγραφα τοῦ Γραφείου τῶν Ἀποικιῶν θέλουσιν ἀποδείξει, διὰ τῶν ἐν τῷ μεταξὺ διαγγελεμάτων, τὰς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀναξίας προσπάθειας ἐκ μέρους τοῦ, παρὰ τῶν ΚΚ. Δούσμανη καὶ Μαρκορᾶ, καὶ φίλων αὐτῶν, ἀντιπροσωπευομένου, ὀπισθοδρομικοῦ κόμματος.

Πῶς ἐπειράθησάν ποτε ἵν' ἀποδείξωσιν ὅτι ὁ Σὶρ Α. Δαμασκηνὸς δὲν ἦτο εὐγενὴς ἐν τῇ παρὰ τοῦ Συντάγματος ἀπαιτουμένῃ ἐννοίᾳ. Πῶς, χάριν τῶν βραδιουργιῶν αὐτῶν, οἱ ὑπάλληλοι, εὐνοούμενοι τοῦ κόμματος τούτου, ἐψήφισαν ὑπὲρ δημαγωγῶν, οἱοὶ ὁ Δάνδολος, καὶ ἄλλοι· καὶ πῶς εὐκρινῶς ἀπεδείχθη ὅτι ἡ πρωτίστη ἀντιπολίτευσις κατὰ τῶν μέτρων τῆς Κυβερνήσεως ἐπήγαξεν ἐκ τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως αὐτῆς. Μετὰ τοῦτο ἀνεφύσαν καὶ ἕτεροι δυσκολίαι, καθὼς λ. χ. ἡ λιτανεία ἐν ἧ, τὰ μέλη τῆς Ἐγχαρίου Κυβερνήσεως, ἡ πλειονότης τῶν ὁποίων ἀνῆκε τῷ κόμματι τούτῳ, ἔλαβε μέρος ἐνεργὸν, συνάμει δὲ καὶ ἄλλαι περιστάσεις αἰτινες προηγήθησαν τῆς ἀποστολῆς τοῦ Κ. Γλάδστωνος. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μνησθῶμεν τοῦ τρόπου δι' οὗ ἀπεδέχθησαν αἱ τοῦ Κ. Γλάδστωνος προτάσεις. Ἡ ἀποβολὴ αὐτῶν χρεωστεῖται ὀλοσχερῶς, εἰς τὰ τεχνάσματα τοῦ κόμματος τούτου, καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ἐκείνῃ αἱ βραδιουργίαι ὑπεκινήθησαν παρὰ τῶν ὀπισθοδρομικῶν καὶ τῶν δημαγωγῶν.

Ἡ μερὶς ἣτις εὐκρινῶς ἐπεθύμει τὴν ἑνωσιν τοῦ Ἰονίου Κράτους μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἦτο εὐαριθμὸς. Τὰ μέλη αὐτῆς δὲν ἦσαν ἔκδοτα εἰς τὰς βραδιουργίας αἰτινες ὠδήγουν εἰς τὰς θέσεις καὶ τὰ ἀξιώματα, καὶ περιορίζοντο εἰς ὅ,τι ἀπεκάλουν τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν, τοῦτέστιν, εἰς τὴν προβολὴν τοῦ ζητήματος τῆς ἑνώσεως. Ἡ μερὶς τῶν μεταρρυθμιστῶν περιελάμβανε πολλοὺς τιμίους καὶ ἀξίους ἄνδρας, ἐξ ὧν τινὲς μὲν εὕρισκοντο ἐν Ἰπουργήματι, ἄλλοι δὲ, φυσικῶς ἐπεθύμουν αὐτό· πάντες οὗτοι ἦσαν ὅμως ἄνευ διοργανώσεως, ἀποτεθαβρῦμένοι ἕνεκα προγενεστέρων ἀποτυχιῶν· καὶ ἄνευ ἐλπίδος σχεδὸν ἵνα δυνηθῶσι νὰ

ἀντιταχθῶσι κατὰ τῶν συνδυασμένων ὀπισθοδρομικῶν καὶ δη-
μαγωγῶν.

Ὅτε ἀνέλαβον τὸ ὑπόπρηγμα τοῦ Α. Μ. Ἄρμοστοῦ εὗρον τὰ
πολιτικὰ κόμματα ἐν ἧ περιέγραφα καταστάσει, ἀσυγκρίτως δὲ
τὸ ἰσχυρότατον κόμμα ἀντεπροσωπεύετο παρὰ τῶν ὀπισθοδρο-
μικῶν τούτων καὶ τῶν φίλων αὐτῶν, καὶ οὗτοι ἐσχημάτιζον
κραταιὰν φάλαγγα, τὴν ὁποίαν τίποτε ἢ ριζικὰ μέτρα ἠδύνατο
νὰ καταστρέψωσι.

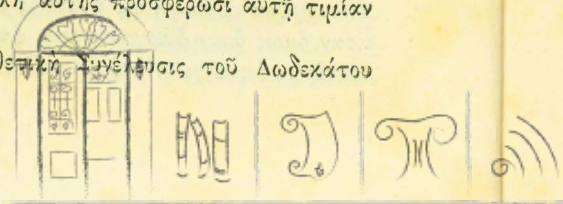
Ἡ δύναμις τοῦ συνδυασμοῦ τούτου εἰς μικρὸν τόπον, μὲ δι-
σπαρμένα καὶ ἀπώτατα κέντρα ἐνεργείας, ἠδύνατο ν' ἀμφισβη-
τηθῆ, ἀλλ' ἅμᾳ ἀναπολήσῃ τις ὅτι τὰ κόμματα ταῦτα διέμει-
νον ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἕως ἀπὸ τῆς πρώτης ἐποχῆς τῆς ἀγγλικῆς
Προστασίας, ὅτι ἐπλήρωσαν πάντα τὰ δημόσια τμήματα διὰ
τῶν εὐνοουμένων αὐτῶν, ὅτι τὸ διοικητικὸν, ἐκτελεστικὸν, καὶ
δικαστικὸν σῶμα, ἐσχηματίζοντο ἐκ τῶν ὀπαδῶν αὐτῶν, ὑπο-
βοηθούμενα ἐκ τῆς ἀγγλικῆς ἀποικίας, ἀρρένων καὶ θήλεων, ἢ
ἀμφιβολία παύει, καὶ δύναται νὰ φαντασθῆ ἢ δυσχέρεια τοῦ
πειραθέντος ἔργου, καὶ οὐδεὶς ὀφείλει νὰ θαυμάσῃ περὶ τῆς ὑ-
ποστάσεως ἀντιδράσεως.

Μ' ὄλον τοῦτο ὑπῆρχεν ἰσχυρὸν στοιχεῖον ὕπερ ἐβόηθησε
πρὸς τὴν καταστροφὴν τοῦ κόμματος τούτου. Ἡ δημοσία γνώ-
μη, οἷα ἐν τῷ Κράτει τούτῳ ὑπάρχει, παρετήρησε διὰ τῶν ὑ-
φισταμένων τεχνασμάτων τούτων, καὶ ἐξετίμα ἀρμοδίως τὴν
ἀναξίαν διαγωγὴν ἐκείνων οἵτινες ὄφειλον νὰ ἐπιτελῶσι τὰ κα-
θήκοντα αὐτῶν ἢ νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν Κυβέρνησιν.

Δὲν εἶμαι λάτρις τῶν μεταρρυθμίσεων τοῦ 1848. Ἐν πολ-
λαῖς περιστάσει ἐξέφρασα τὴν γνώμην μου περὶ τοῦ ὑπάρχον-
τος Συντάγματος, καὶ εὐχαρίστως θὰ ἔβλεπον αὐτὸ μεταβαλ-
λόμενον καὶ καθιστώμενον πραγματοποιήσιμον.

Ἐγὼ λοιπὸν συμφωνῶ μετ' ἐκείνων οἵτινες θεωροῦσι τὸ ὑ-
πάρχον σύστημα μὲ ἀποστροφὴν καὶ μὲ ἀηδίαν. Πλὴν ἐγὼ δὲν
ἐπηρεάζομαι ἐκ τῶν αὐτῶν αἰτιῶν, οὔτε θὰ ἠδύναμην, ἐὰν ἦμην
ὑπάλληλος τῆς Κυβερνήσεως, νὰ παραδεχθῶ τὰ ἑαυτῶν μέσα
πρὸς ἐπιτυχίαν μιᾶς μεταβολῆς. Οὐδεμίαν Κυβέρνησιν δύναται
νὰ διατηρηθῆ ἐὰν μὴ τὰ μέλη αὐτῆς προσφέρωσι αὐτῇ τιμίαν
καὶ εἰλικρινῆ ἀρωγὴν.

Ὅτε συνηθροίσθη ἡ Νομοθετικὴ Συνέλευσις τοῦ Ἀσπυρῶντος

Κοινοβουλίου ἢ πλειονότης ἀπηρτίζετο ἐκ τῶν ὀπισθοδρομικῶν
τούτων, ὑπὸ τὴν προσωπίδα τοῦ ριζοσπαστισμοῦ, καὶ οἱ δημα-
γωγοὶ, περιέρχοντο, οἱ ἀληθεῖς οὗτοι καὶ εἰλικρινεῖς θιασῶται τῆς
μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἑνώσεως τοῦ Κράτους τούτου, ἐνήργουν ὁμοιο-
μόρφως ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἀνεφαίνετο ἢ ἀλλό-
κοτος ἀνωμαλία μιᾶς ἀντιπολιτεύσεως κατὰ τῆς Κυβερνήσεως
ἐντὸς τῶν κόλπων αὐτῶν τῆς Κυβερνήσεως, καὶ προσβολῶν ἐπε-
νεχθεισῶν κατὰ τῆς ἀγγλικῆς Προστασίας παρὰ τῶν φίλων καὶ
παρὰ τῶν εὐνοουμένων κόμματος κατέχοντος ὑψηλοτάτην ἐν
τῇ Κυβερνήσει θέσιν. Τοῦτο ἦτο πασίγνωστον οὐδὲ εἰς, ὑπῆρχε,
μεταξὺ τῶν ἀπαθῶν ἀνδρῶν, ὅστις καὶ νὰ μὴ ἐγνώριζε τοῦ-
το καὶ τέλος ἤρχισε τὸ κοινὸν ἵνα πιστεύῃ ὅτι ὁ Λόρδ Μέγας
Ἄρμοστῆς, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Προστάτιδος Ἀνάσσης, ἐπεθύμει
ἵνα διατηρῆ τὸν τοιοῦτου εἶδους πολιτικὸν ἀνταγωνισμόν, με-
ταξὺ φαινομενικῆς καὶ πραγματικῆς πολιτικῆς, ἥτις μεταξὺ
τῶν τελευταίων αὐτῆς σκοπῶν ἦτο νὰ ἀποκαταστήσῃ ἀδύνατον
πᾶσαν καλὴν Κυβέρνησιν, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἵνα ὑποχρέωσῃ
τὴν Προστάτιδα Δύναμιν, ἀναστέλλουσα τὸ Σύνταγμα, κατα-
ναγκαστικῶς νὰ δώσῃ τέρμα εἰς καταστάσιν πραγμάτων τόσον
ἀπευκταίων συνάμα δὲ καὶ, διὰ τὸν τόπον, καταστρεπτικῶν.

Μετὰ ὄριμον σκέψιν, ἀπεφάσισα ἵνα παλαίσω ἐναντίον τοῦ
κακοῦ. Συνηθρόνηθη ὅτι, ἀ-
μύκρυνσις ἐκ τῶν ἀγγλικῶν κανό-
νων, ἀποκαθίσταται ἐφικτὴ πρὸς θε-
ραπείαν αὐτῶν. ποκόπτων τοὺς κλάδους, ἐν ἧ
στιγμῇ ὁ κορμὸς καὶ αἱ ρίζαι
διέμενον ἄθικτοι, τοιαύτη θὰ ἦτο χαμερπῆς πολιτικῆ, ἢ ὁποία,
καὶ δικαίως ἤθελε τύχει τῆς ἀποδοκιμασίας, καὶ ἤθελε παρέξει
περαιτέρω δυσχερείας.

Τὸ πρῶτον ληφθησόμενον μέτρον ἦτο ν' ἀποχωρισθῶ ἀπὸ ὅ-
λα τὰ κόμματα, καὶ νὰ ἀποτεινάξω τὰς ἐπιβροὰς αἰτινες κατέ-
στησαν τοὺς Α. Μ. Ἄρμοστὰς τὰ ἀκούσια ὄργανα τῆς καμαριλ-
λας ταύτης, καὶ νὰ καταπέσω τὸν Λαὸν πάσης κλάσεως ὅτι
ἐγὼ ἐνήργουν ἀπ' ἑμαυτοῦ, καὶ ὅτι δὲν ὠδηγούμην ἀπὸ ξένας
σκέψεις.

Τὸ ἐπόμενον ἦτο νὰ παρέξω πλήρη διασάφην τῆς πολιτι-
κῆς γραμμῆς ἣν ἐγὼ ἐμελέτων νὰ διαγράψω. Καὶ δὲν ἔλειψα νὰ
κάμω τοῦτο. Ἀνήγγειλα ὅτι τὸ κράτος τῆς Προστασίας, καὶ
τῶν εὐνοουμένων, εἶχεν ἤδη φθάσει εἰς τὸ τέρμα αὐτοῦ, ὅτι ἡ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ἐπέμβασις τῶν δημοσίων ὑπουργημάτων ἢ ἰδιωτικῶν φίλων πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἀτόμων ἤθελε συντελέσει ἐναντίον αὐτῶν μᾶλλον ἢ ἤθελε παράξει αἴσιον ὑπὲρ αὐτῶν ἀποτέλεσμα ὅτι ἅπασαι αἱ κεναὶ θέσεις, διὰ τοὺς κατὰ πρώτην φοράν ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ προσλαμβάνομένους, θὰ ἐδίδοντο συνεπείᾳ δημοσίου συνχωρισμοῦ ὅτι ὁ διὰ προτεραιότητος ἐν τοῖς τμημασι προβιβάσμων, ὁσάκις τὰ μέρη εἶχον τὰ πρὸς τοῦτο ἑπὶ πρόστα, θὰ ἦτο ὁ γνώμων ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν θὰ ἀνεμιγνύετο ἐν ταῖς ἐκλογαῖς εἴτε διὰ τὴν Νομοθετικὴν Συνέλευσιν εἴτε διὰ τὰ Ἐγγύρια Συμβουλία ὅτι ἡ αὐστηροτέρα ἐποπτεία θὰ ἐνηργεῖτο ἐπὶ τῆς δημοσίας δαπάνης καὶ ὅτι ὁ νόμος τιμίως θὰ ἐπαγιοῦτο, καὶ ὅτι τὸ Σύνταγμα θὰ ἐφηρμοζέτο ἄνευ μεροληψίας, εὐνοίας, ἢ φιλοφροσύνης. Τέλος, διεδήλωσα ὅτι ἕκαστος προσεκαλεῖτο ἵνα διαμένῃ ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ ὑπουργήματος αὐτοῦ ὅτι ἠνόουν νὰ ἦμαι Λόρδ Μέγας Ἀρμοστής, νὰ διεξαγάγω ἐγὼ αὐτὸς τὰ καθήκοντα τοῦ ὑπουργήματος καὶ νὰ μὴ συμμερισθῶ μὲ οὐδένα τὰς εὐθύναι μου. Κατὰ πρώτην φοράν αἱ παράδοξοι αὗται διαδηλώσεις δὲν ἐπιστεύοντο. Ἀντιδράσις τις ἐκ μέρους τῶν ὑπουργημάτων, ἂν καὶ ὑποκεκρυμμένη, ἰσχυρῶς μολαταῦτα ἐξησκίθη. Εἰς τὴν κενοδοξίαν καὶ τὸ φιλότιμον τῶν ἀτόμων προσέδραμον, —παρὰλληλισμοὶ μετὰ τὸ παρόντος καὶ παρελθόντος ἐτάχθησαν, —μομφῶν καὶ σαρκασμῶν δὲν ἐφέεστησαν, —καὶ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερνεκίση τὰς ἀναξίους ταύτας ἐξουριγίας ἢ ἡ ἀκράδαντος ἀπόφασις ἣτις ἐπήγαζεν ἐκ πεποιθήσεως τῆς ἀνάγκης μιᾶς μεταβολῆς καὶ ἐκ τῆς ἐγκαρδίου ἀρωγῆς τοῦ πλήθους, οἵτινες συνείδον τὴν ὑπὲρ αὐτῶν γενομένην προσπάθειαν ἵνα ἀπαλλαγθῶσι ἀπὸ τυραννίαν καὶ νηποτισμὸν, τὰ ὅποια ἄλλος Λαὸς ὀλιγώτερον συνειθισμένος εἰς τὸ νὰ κύπτη καὶ ὑπακούῃ, καὶ κάτοχος μεγαλύτερου πολιτικοῦ θάρρους, θὰ εἶχεν ἤδη ἀποτινάξει ἀφ' ἑαυτοῦ.

Πολλὰ ὑπῆρξαν τὰ μέχρις ἐμοῦ φθάσαντα κατὰ τῆς διανομῆς τῆς δικαιοσύνης παράπονα, κατὰ τοῦ ἀστάτου αὐτῆς, κατὰ τῆς ἐλλείψεως τοῦ δημοιομόρφου εἰς τὰς ἀποφάσεις, καὶ κατὰ τῆς ἀβεβαιότητος τῆς ἰδιοκτησίας τῆς ἐκ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου πηγαζούσης. Τὰ παράπονα ταῦτα δὲν ἐγένοντο παρὰ μιᾶς μόνης κλάσεως, ἀλλὰ παρ' ὅλων. Ἐγένοντο παρὰ τῶν γεωκτητῶν, τῶν ἐμπόρων, καὶ παρὰ τοῦ Λαοῦ. Τὰ Ἴόνια

μέλη τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου γενικῶς κατεδικάζοντο. Ὁ μὲν εἰς κατηγορεῖτο ὡς ἀργυρώνητος, ὁ δὲ ὡς ἐπηρεαζόμενος ἐκ τῶν παθῶν, τῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῶν κομματικῶν αὐτοῦ δεσμῶν. Τὰ ἀγγλικὰ μέλη διεκρατοῦντο ὡς ἀμέτοχα οἰασθήποτε συνενοχῆς ἐν ταῖς πράξεσι τῶν Ἰονίων συναδέλφων αὐτῶν, ἀλλ' ἀμφοτέροι ἐθεωροῦντο ὡς ἄνθρωποι παρασυρόμενοι παρὰ τοῦ Σὶρ Γεωργίου Μαρκοῦ καὶ Σὶρ Α. Τ. Ευδιᾶ. Καὶ ἐάν τις σαθμίση τὰς περιστάσεις ὑπὸ τῶν ὁποίων διορίζονται τὰ ἀγγλικὰ μέλη τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου, καὶ τὰς ἐξ ἀνάγκης παρουσιαζόμενας δυσκολίας καθ' ἃν καιρὸν καλοῦνται οὔτοι πρῶτον ἵνα ἐξασκήσωσι τὰ δικαστικὰ αὐτῶν καθήκοντα, ἢ ἐκ μέρους τοῦ δημοσίου κατ' αὐτῶν ὑποψία, δὲν εἶναι παντάπασιν ἄλογος ὅτι οἱ Κύριοι οὔτοι ἐπὶ καιρὸν τινα ὑπάρχουσιν, ὁπωσδήποτε, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ὑπὸ τὴν ἐπιβροχὴν συναδέλφων ἤδη ἐγκρατῶν ἐν τῇ διαχειρήσει τῶν νόμων τοὺς ὁποίους βλέπουσι κατὰ πρώτην φοράν, καὶ Κώδηκος τοῦ ὁποίου οὔτοι εἶναι πάντη ἀμαθείς. Ἄς λάβωμεν ὡς παράδειγμα τοὺς δύο τούτους Δικαστὰς οἵτινες ἦλθον ἐν Κερκύρᾳ ἐντὸς ὀλίγων ἑβδομάδων ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον ἐν ἔτει 1858. Ὁ μὲν εἰς ἤρχετο ἐκ τῆς chancery bar (ὁ Σὶρ Κάρολος Σάργεντ), ὁ δὲ ἕτερος (Σὶρ Π. Κολχούαν) ἐκ τῆς Common Law bar. Ἀμφοτέροι εἶναι ἄνδρες εὐφυεῖς καὶ ἐπιδέξιοι ὁ πρῶτος ἔτυχεν ὑψηλοῦ βαθμοῦ ἐν Κανταβρυγία, ὁ ἕτερος εἶναι συγγραφεὺς νομικῶν τινῶν πονημάτων. Ἀμφοτέροι ὅμως ἠγνόουν τοὺς Ἰονίους Κώδικας, τοὺς νόμους, καὶ τὴν δικονομίαν.

Αἱ συζητήσεις ἐλάβανον χώραν εἰς ξένην γλῶσσαν, ἣτις δὲν ὀμιλεῖται κοινῶς ἐν Εὐρώπῃ, καὶ δίκαι ἐπαρουσιάζοντο μὲ ὄρους τοὺς ὁποίους ὄφειλον νὰ μάθωσι. Εἰς τοὺς Ἰονίους συναδέλφους αὐτῶν, ἐναπέκειτο, ὡς ἐκ τούτου, ἵνα πληροφορήσωσιν αὐτοὺς, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, περὶ τῶν τύπων, τῆς πρακτικῆς, τοῦ νόμου, τῶν προηγουμένων, καὶ περὶ τῆς δικονομίας τοῦ Δικαστηρίου, καὶ ἄνευ τῆς ἀρωγῆς αὐτῶν θὰ εὐρίσκοντο ἐν μέσῳ δυσκολιῶν οὐχὶ κοινῆς φύσεως. Οὐδεὶς λοιπὸν πρέπει νὰ θαυμάζῃ ἐάν οἱ κύριοι οὔτοι, καθὼς καὶ οἱ προκατοχοὶ αὐτῶν ἔπραξαν, ἀνέλθον μετὰ ζέσεως τὴν ὑπεράσπισιν τῶν Ἰονίων συναδέλφων αὐτῶν.

Ἐπροσπάθησαν ἵν' ἀποδείξωσιν ὅτι τὸ ἀμετακίνητον τῶν Δικαστῶν εἶναι μέτρον παραδεδεγμένον παρὰ τοῦ Συντάγματος.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ γράψω περαιτέρω ἐπὶ ἀντικειμένου περὶ τοῦ ὁποίου ἔγραψα ἤδη ἐπὶ τοσοῦτον. Ἀρκεῖ ἵνα εἶπῃ τις, ὅτι οἱ ἀγγλικοὶ κανόνες δὲν ἐφαρμόζονται οὔτε ἐφηρμόσθησαν ποτὲ ἐνθάδε, καὶ ὅτι, ὡς ἐκ τούτου, οὐδεμία ἔλαβε χώραν ἀπομακρυνσις ἐξ αὐτῶν. Ἐπιτραπήτω μοι ὁμως νὰ προσθέσω, ἐν ᾧ ἀκόμη εὐρισκόμεθα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὅτι ἡ ἐξιστόρησις εἰς τὰ «Ἡμερήσια Νέα» περιλαμβάνει ἐσφαλμένας ἰδέας καὶ ὑπερβολάς.

Λέγει ὁ ἀρθογράφος ἐν τῇ ἐφημερίδι ἐκείνῃ, ὅτι «ὑπῆρχεν ἡ «σταθερὰ συνήθεια, διαρκούντων τῶν τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν, καθ' ἃ ἐνήργει τὸ Σύνταγμα, νὰ διορίζηται ἐκ νέου ἡ Γερουσία «καὶ οἱ Ἐπαρχοὶ τῶν Ἐγχωρίων Κυβερνήσεων, ἀλλὰ τοῦ ἐπιδο-«κιμάζειν ἄπαντας τοὺς λοιποὺς ἐπαγγελματικούς καὶ ὑπαλλή-«λους, ἰδίως δὲ τὸ Δικαστικὸν σῶμα καὶ τὸν Γραμματέα τῆς «Γερουσίας ἐπὶ τῷ Γενικῷ Τμήματι».

Προβαίνει δὲ λέγων, «ἡ Βρεταννικὴ Κυβέρνησις παρεδέχθη «τὴν Βρεταννικὴν ἀρχὴν περὶ τοῦ ἀμετακλήτου τῶν Δικαστῶν, «ἐξαιρουμένης τῆς ἐπὶ ὑπερβάσει καθηκόντων περιπτώσεως».

Ἡ ἐξιστόρησις αὕτη δὲν εἶναι πιστή. Τὸ Δικαστικὸν σῶμα καὶ οἱ ὑπάλληλοι μετηλλάχθησαν πάντοτε. Ἐγίνον κατὰ διαφόρους ἐποχὰς προτάσεις πρὸς εἰσαγωγὴν τοῦ «ἀμεταθέτου» τῶν Δικαστῶν, καὶ ἵνα δύνανται νὰ διαμείνωσιν οὗτοι ἐν ὑπουργήματι κατὰ τὴν Ἀγγλικὴν ἀρχὴν τῆς «quamdiu se bene gesserint» ἀλλ' ἡ ἀρχὴ αὕτη οὐδέποτε ἐθεσπίσθη παρὰ τῆς Ἰονίου Νομοθεσίας, καὶ οὐδέποτε ἐπεδοκιμάσθη παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος.

Ὁ Σὶρ Χουάρετ Δούγλας, διαρκούσης τῆς ἀρμοστέας αὐτοῦ, ἐπρότεινε τὴν μεταβολὴν, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν οἱ κώδικες καὶ ὁ Διοργανισμὸς τῶν Δικαστηρίων, καὶ ὁ Ἰπουργὸς τῶν Ἀποικιῶν ἀποδοκιμάζων τὸ μέτρον ἀνέφερε καὶ τοὺς λόγους, μὲ τοὺς ὁποίους συνηγορήθη καὶ ὁ Λόρδ Μέγας Ἀρμοστής.

Ὁ ἐντιμώτατος Σ. Μαϊκαίνζης πρὸς τὸν Ἰπουργόν. — Ἀρ. 89, 6 Ἰουνίου 1842. — Ὁ Ἰπουργὸς πρὸς τὸν Α. Μ. Ἀρμοστήν Ἀρ. 54, 12 Αὐγούστου 1842.

Ὁ Κ. Στίουαρτ Μαϊκαίνζης ἐναντίον καὶ τῶν ἐδηγίων τῆς Κυβερνήσεως τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος, ἀνένεωσε τὴν ἀ-

πόπειραν καὶ ἐπεμφεν ἐπὶ τούτου Νομοσχέδιον εἰς τὴν Νομοθετικὴν Συνέλευσιν, τὸ ὁποῖον τοιαύτης ἔτυχε σφοδρᾶς ἀντιπολιτεύσεως ἐκ μέρους τοῦ Προέδρου τῆς Γερουσίας καὶ τοῦ Προέδρου τῆς Νομοθετικῆς Συνελεύσεως, ὥστε ἀπέσυρον τὸ Νομοσχέδιον, καὶ ἀνεκλήθη ἕνεκα τούτου ὁ Λόρδ Μέγας Ἀρμοστής καὶ ἕνεκα ἐτέρων παρ' αὐτοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, προταθέντων τῇ Ἰονικῇ Συνελεύσει μέτρων.

Δὲν δύναμαι νὰ ἀνεύρω ἴγνη περὶ τοῦ ἐὰν διετάχθη κατὰ τὸ ἔτος 1847 ὁ Σὶρ Ἐβρίκος Οὐάρδ ἵνα ἀποκαταστήσῃ εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν τέσσαρας Δικαστὰς, διὰ τὸν ἀπλοῦν λόγον ὅτι ὁ Σὶρ Ἐβρίκος Οὐάρδ δὲν ὑπῆρχεν ὁ Λόρδ Μέγας Ἀρμοστής κατὰ τὸ ἔτος 1847. Ἡ τοῦ Δ.ρος Μάνεση ὑπόθεσις ἔλαβε χώραν κατὰ τὸ 1853, ὅστις ἐπαρουσίασεν ἀναφορὰν εἰς τὸν Ἰπουργὸν τῶν ἀποικιῶν, καθὼς ἤδη ἐν τῇ παρούσῃ περιπτώσει ὁ Σὶρ Γ. Μαρκορᾶς, καὶ ὁ Σὶρ Α. Τ. Ξυδιάς ἐπραξάν. Ὁ Σὶρ Ἐβρίκος Οὐάρδ ἐπελήφθη σοβαρῶς τοῦ περὶ τῆς διατηρήσεως, ἢ ἀποπομπῆς τῶν Δικαστῶν ζητήματος, ἐν διαγγέλμασι, οἱ ἀριθμοὶ καὶ αἱ χρονίαι τῶν ὁποίων σημειοῦνται ἐν τῷ περιθωρίῳ.

Ὁ Α. Μ. Ἀρμοστής πρὸς τὸν Ἰπουργόν Ἀρ. 31., 20 Φεβρουαρίου. Ἀρ. 35., 6 Μαρτίου 1853. — Ὁ Ἰπουργὸς πρὸς τὸν Α. Μ. Ἀρμοστήν Ἀρ. 19., 13 Ἀπριλίου 1853.

«Ὁ Ἰπουργὸς ἀπεποιήθη ἵνα ἀπέμβῃ ἐν τῇ ἀναμορφώσει τῶν «Δικαστικῶν ὑπουργημάτων, «ἦν, ἡ Ἰονικὴ Κυβέρνησις ἐνό-«μισε κατάλληλον νὰ ἐπιφέρῃ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ δημοσίου, «καὶ ἐν τῇ πλήρει ἀσκήσει τῶν ἐνόμων αὐτῆς δικαιωμάτων». Ἡ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Δικαστὰς ἀρχὴ ἵνα οὗτοι ἐν πράγματι διαμείνωσιν ἐν τῷ ὑπουργήματι **quamdiu se bene gesserint** δὲν παρεδέχθη ποτὲ δυνάμει ρητῆς, ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος, κατὰ τὸ ἔτος 1847, Πράξεως, καὶ ὀλόκληρος ἡ ἐξιστόρησις μᾶλλον ἀφίσταται τῆς ἀληθείας.

Τὸ Ἀνώτατον Συμβούλιον περὶ τοῦ ὁποίου ἀφορᾷ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἄρθρον δὲν ἐθεωρεῖτο παρὰ τῶν Ἰονίων ὡς «Παλλάδιον Δικαιοσύνης» καὶ ἐπομένως ἡ Γερουσία, τῇ ἐπιδοκιμασίᾳ μου, ἤσκησε τὸ Συνταγματικὸν αὐτῆς δικαίωμα, μεταβάλλουσα τὰ Ἰόνια μέλη αὐτοῦ.

Οὐδὲν ὑπάρχει ἐν τῷ Συντάγματι ὑποβάλλον τῇ Κυβερνήσει τὴν ὑποχρέωσιν ἵνα ἐκδίδῃ τὰ ἐντάλματα τῶν Δικαστῶν τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου ἀέντὸς τῆς, μετὰ τὴν λήξιν τῆς πενταε-

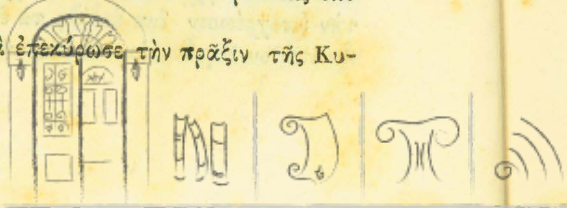
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

τίας, εβδομάδος» οὔτε τοιαύτη ὑπῆρξέ ποτε ἢ συνήθεια. Ἐὰν ἐντάλματα τῶν τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου Ἰονίων μελῶν δὲν ἐκδίδονται παρὰ τοῦ Λόρδ Μεγάλου Ἀρμοστοῦ, ἀλλὰ παρὰ τῆς Γερουσίας. Δὲν ἀπέκειτο εἰς τὸν Λόρδ Μέγαν Ἀρμοστὴν νὰ προειδοποιήσῃ πως τὰ ἀποκλειόμενα μέλη τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου περὶ τοῦ σκοποῦ του ἵνα διορίσῃ δύο ἄλλα ὅπως ὑπηρετήσωσιν ἀντ' αὐτῶν, ἐπειδὴ ἡ πρωτοβουλία ἀνήκει εἰς τὴν Γερουσίαν καὶ οὐχὶ εἰς αὐτόν. Ἡ Γερουσία διορίζει καὶ ὁ Λόρδ Μέγας Ἀρμοστὴς ἐπιδοκιμάζει ἢ ὄχι, ὡς κρίνει ἀρμόδιον. Οἱ ἀποκλειόμενοι Δικασταὶ δὲν εὐρίσκοντο εἰς τὴν προτεραίαν τῆς συμπληρώσεως περιόδου ἀξιούσης αὐτοὺς εἰς σύνταξιν, ἀλλὰ εἶχον ἤδη ἀποκτήσει δικαίωμα συντάξεως, ὁ μὲν εἰς Α. Σ. 300 κατ' ἔτος, ἥτις θὰ ἦτο μεγαλύτερα ἐὰν εἶχεν ὑποβληθῆ κατὰ πάντα εἰς τὸν περὶ συντάξεων νόμον, ὁ δὲ ἕτερος εἰς σύνταξιν Α. Σ. 278, ἥτις θὰ ἦτο μεγαλύτερα κατὰ τὸ ποσὸν ἐὰν δὲν ἐπῴλει μέρος τῆς συντάξεως αὐτοῦ εἰς τὴν Κυβέρνησιν πρότινων ἐτῶν διὰ ποσὸν Α. Σ. 800 ἕως 900. Εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐὰν ὁ Σὶρ Γεώργιος Μαρκωρᾶς ἤθελεν ὑπηρετῆσαι ἄχρι τοῦ προσεχοῦς Ἰουνίου, ὃ ἐστὶ, ἐπὶ δέκα μῆνας εἰσέτι, ἤθελε δικαιοῦσθαι μεγαλύτερου ποσοῦ συντάξεως, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρξε ποτὲ τὸ ἔθιμον ἵνα διατηρῶνται τὰ ἄτομα ἐν ὑπηρεσίᾳ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς συμπληρώσεως περιόδου ἐπαυξανούσης τὴν σύνταξιν, καὶ ἐὰν ἐγένετο εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτοῦ, ἔπρεπε νὰ ἐπιτραπῆ καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην.

Αἱ παρὰ τῶν ἀποκλεισθέντων τούτων Δικαστῶν κεκτημέναι εἶναι αἱ μεγαλύτεραι δικαστικαὶ συντάξεις τὰς ὁποίας Ἰόνιοί ποτε ἀπέκτησαν, καὶ ἵνα φανῆ ἡ ἀξία αὐτῶν ἔπρεπε νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰς πληρωνομένας διὰ παραπλησίας ὑπηρεσίας εἰς ὁμορρούσας χώρας, ὡς ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἰταλίᾳ.

Ἡ Ἰόνιος Κυβέρνησις ἤσκησε μόνον τὰ νόμιμα καὶ συνταγματικὰ αὐτῆς δικαίωματα ἐν τῇ παρ' αὐτῆς τηρηθείσῃ πορείᾳ, καὶ ἐκ τῆς ἀκριβοῦς γνώσεως ἦν κέκτημαι περὶ ὅλων ὅσα λαμβάνουσι χώραν εἰς τὸ Κράτος τοῦτο, κατεπεύσθη περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς μεταβολῆς, καὶ ἀναδέχομαι ὀλόκληρον τὴν εὐθύνην τῆς παρ' ἐμοῦ δοθείσης εἰς τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἰονίου Γερουσίας ἐπιδοκιμασίας.

Τὸ Ἰόνιον κοινὸν ἐνέκρινε καὶ ἐπέκρινε τὴν πρᾶξιν τῆς Κυ-

βερνήσεως διὰ τῆς ἣν ἐδήλωσε γενικῆς ἱκανοποιήσεως, καὶ οὐδεμίᾳ φωνῇ ἠγέρθη πρὸς ἀμφισβήτησιν περὶ τοῦ δικαίου τοῦ μέτρου οὔτε περὶ τῆς φρονήσεως τῆς μεταβολῆς ἥτις ἐξησφάλισεν εἰς τὸν τόπον δύο τιμίους, ἀνεξαρτήτους καὶ ἱκανοὺς ἄνδρας ἵνα ἐδρεύωσιν εἰς τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον τοῦ Κράτους. Ἀλλὰ τὰ ἐν ταῖς ἀγγλικαῖς Ἐφημερίσιν ἄρθρα ταῦτα δὲν ἔλαθον ἵνα ἐφελκύσωσι τὴν προσοχὴν τῆς Γερουσίας.

Τὸ Ἐκλαμπρότατον ἐκεῖνο σῶμα ἤκουσε μὲ ἱκανοποίησιν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἰπουργοῦ ἐπὶ τῶν παραστάσεων τοῦ Σὶρ Γεωργίου Μαρκωρᾶ καὶ Σὶρ Α. Ευδιᾶ, καὶ αἰσθάνεται ὅτι δικαιοσύνη ἐγένετο αὐτῷ παρὰ τῆς Αὐτοῦ Χάριτος τοῦ Δουκὸς τοῦ Νιουκάστελ.

Πρὸ καιροῦ, ὅμως, ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ Πρόεδρος τῆς Γερουσίας ἔθεσεν εἰς τὰς χεῖράς μου, ἄνευ προειδοποιήσεώς τινος, ἔγγραφο, μετὰφρασιν τοῦ ὁποίου ἐσωκλείω πρὸς γνῶσιν τοῦ Ἰπουργοῦ.

Ἐν τῷ ἐγγράφῳ τούτῳ ἀναφαίνονται οἱ λόγοι οἵτινες, παρῶτρυνον τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα καὶ τὴν Γερουσίαν ἵνα φθάσωσιν εἰς τὴν ἣν ἐξέδοντο ἀπόφασιν, καὶ θέλουσιν ἐπισφραγίσαι, ἐλπίζω, τὴν ὁποίαν ἔκρινα χρεὸς μου νὰ κάμω ἔχθεσιν.

Κερκύρα, τῆ 18.η Νοεμβρίου 1862.

E. N. Στόρξ.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ.

Παρατηρήσας ἐσχάτως εἰς τινὰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας ἀνώνυμά τινα ἄρθρα ἐπικρίνοντα τὴν ἐνυπάρχουσαν Κυβέρνησιν, ἔνεκα τῶν ἐπενεχθεισῶν μεταβολῶν εἰς τὸ προσωπικὸν τῆς Διαχειρήσεως καὶ ἐπειδὴ εἶμαι πληρέστατα πεπεισμένος περὶ τῆς ὠφελείας τῶν ῥηθεισῶν μεταβολῶν, καὶ ἐπειδὴ, περισσότερον παντὸς ἄλλου, ἐπέμεινα καὶ συνέπραξα ἵνα αὐταὶ πραγματοποιηθῶσι καὶ πρὸς ταῦτα, ἐπειδὴ παρατηρῶ καθημερινῶς τὰ σωτήρια αὐτῶν ἀποτελέσματα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς δημοσίας

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ὕπηρεσίας, καὶ εἰς τὸ δημόσιον πνεῦμα, λογίζω ἐμαυτὸν, ὡς ἐκ τούτων, ὑποχρεωμένος, ἵνα συσσωματώσω εἰς τὸ ὑπόμνημα τοῦτο πᾶν ὅ,τι ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἀνωρθέντων ἄρθρων μὲ ὑπαγορεύει, καὶ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ βρῆθῃ κατὰ τῶν ἐσφαλμένων ἀποφάνσεων αὐτῶν, διὰ τῶν ὁποίων, καπηλευόμενα τὴν καλὴν πίστιν, τὰς ἐλευθέρους ἀρχάς, καὶ τὸ αἶσθημα τῆς τιμιότητος, ἅτινα διακρίνουσι τὸ ἀγγλικὸν δημόσιον ἐπὶ τοσοῦτου ἐξόχου βαθμοῦ, πειρῶνται νὰ ἀλλοιώσωσι τὰ γεγονότα, νὰ διαστρέψωσι τὰς διεπούσας τὸ Σύνταγμα τῆς Ἰονίου Κυβερνήσεως ἀρχάς, συνάμα δὲ καὶ νὰ διασπείρωσιν ἰδέας ὅπως ψευδεῖς καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἄτομα καὶ τὰς ὑποθέσεις τοῦ τόπου τούτου, χάριν τοῦ ἐναργοῦς σκοποῦ ἵνα προσάψωσι τυχαίως πως μομφὴν κατὰ τῆς ἐνυπαρχούσης Διαχειρήσεως ἕνεκα καθαρᾶς προσωπικῆς αἰτίας.

Καὶ, πρῶτον, παρατηρητέον ὅτι, εἰ καὶ τὰ ἄρθρα ταῦτα διαπραγματεύονται περὶ προσφάτων καὶ σπουδαιοτάτων γεγονότων, δὲν διήγειρον τὸ παραμικρὸν ἐνδιαφέρον παρά τῷ Ἰονίῳ Λαῷ· καὶ μολοντί ἐν ἐξ αὐτῶν, τὸ ἐκτενέστερον καὶ μᾶλλον ἐπιτετηδευμένον, μετεφράσθη εἰς ἑλληνικὴν τινὰ ἐφημερίδα (Κλειώ) ἐν Τεργέστῃ ἐκδιδομένην, οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἀνετυπώθη εἰς οὐδεμίαν τῶν Ἰονίων ἐφημερίδων, οὔτε εἰς τὰς μᾶλλον κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καταφερομένας, καὶ ὁ λόγος εἶναι προφανής· τοιαύτη τις δημοσίευσίς ἤθελε προκαλέσει ἀπάντησιν τόσον δυσάρεστον εἰς τὰ μέρη, ἅτινα ἐπιχειροῦνται νὰ ὑπερασπίζωνται, ὥστε καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ σχετικοὶ αὐτῶν ἔκρινον συνετώτερον νὰ μὴ προκαλέσωσι δημοσίαν συζήτησιν.

Τὰ ἄρθρα ταῦτα ἐπιλαμβάνονται δύο θεμάτων, καὶ ἀναφέρονται ἀποκλειστικῶς εἰς τρία ἄτομα, τούτέστιν, ἐὰν οἱ δύο Δικασταὶ τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου, οἱ Ἰππῶται Ευδιᾶς καὶ Μαρκορᾶς, ἠδύνατο δικαιωματικῶς νὰ τεθῶσιν ὑπὸ σύνταξιν, ἐὰν ἦτο ἐπιθυμητὸν ἵνα τοῦτο γίνῃ· καὶ ἐὰν, παρομοίως, ἦτο δίκαιον καὶ κατάλληλον (εἰ καὶ περὶ τοῦ τελευταίου τούτου ἀντικειμένου ὀμιλοῦσι παρεμπιπτόντως πως μόνον) ἵνα ὁ Κόμης Δούσμανης, ὁ Γραμματεὺς τῆς Γερουσίας ἐπὶ τῷ Γενικῷ Τμήματι, τεθῇ ἐξίσου ὑπὸ σύνταξιν.

Καὶ ἐδῶ ἤθελον παρατηρήσει (κατὰ πρῶτον) ὅτι ὅλα τὰ ἄρθρα ταῦτα προέρχονται ἀμέσως ἢ ἠμμέσως ἐκ τῆς αὐτῆς μόνης

πηγῆς· τούτέστιν, ἐξ ἐνδιαφερομένων ἀτόμων, ἢ ἐκ τῶν Ἀγγλων αὐτῶν συναδέλφων.

Ἀφ' οὗ τοιουτοτρόπως διεσάφησα περὶ τῆς πηγῆς καὶ τῆς αἰτίας τῶν ἐγγράφων τούτων, πάντῃ εὐκολοῦν ἀποβαίνει ἵν' ἀποδείξω κατὰ πόσον αὐτὰ εἶναι ἐσφαλμένα ὑπὸ τε τὴν ἐποψίν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ πράγματος.

Μολοντί σωτήριος δύναται νὰ ἦναι ἡ Ἀγγλικὴ ἀρχὴ τοῦ ἀμεταθέτου τῶν Δικαστῶν «*quamdiu se bene gesserint*». μολοντούτο τὸ νὰ ὑποστηρίξῃ τις ὅτι ἡ ἀρχὴ αὕτη ἀρμόζει εἰς τὸ Ἰόνιον Κράτος εἶναι τοιαύτη παραδοξολογία ὥστε μόλις χρῆζει στιγμαϊαίας ἐρεύνης.

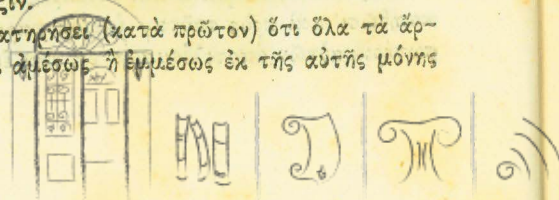
Οὐδὲ πᾶσα δύναμις σοφιστείας ἤθελεν ἰσχύσει ἵνα τὸ ἐναντίον ἀποδείξῃ· καὶ ἐὰν τις ἀνελάμβανε τὸ ἔργον ἵνα ὑποστηρίξῃ δημοσίως ἐν τοῖς Ἰονίοις Νήσοις τὸ θέμα τοῦτο, ἤθελε βεβαίως ἀποκατασταθῆ ἡγελοῦς· τόσον ἐκ διαμέτρου εἰς τὴν ἀρχὴν ταύτην ἀντίκεινται, τὸ Σύνταγμα, οἱ ὀργανικοὶ νόμοι τοῦ Κράτους, καὶ ἡ ἀδιάλειπτος ἡμισεῖς ἐκατονταετηρίδος πρακτικὴ. Ἰπὸ τὴν νομικὴν ἐποψίν τὸ ζήτημα δὲν εἶναι ζήτημα διόλου, ἐπειδὴ δὲν δύναται νὰ γίνῃ οὔτε πρότασις οὔτε συζήτησις ἐπὶ ἀντικειμένου περὶ τοῦ ὁποίου οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη ὑπάρχει ἀμφιβολία.

Καὶ ἀπαλλαχθεὶς ἐκ τοῦ μέρους τούτου τοῦ ζητήματος, τί ἕτερον ἀπομένει;

Ἄπλοῦν προαιρέσεως (desirability) ζήτημα. Καὶ ἐδῶ ἀρμόζει νὰ κάμω διάκρισιν. Ἐὰν ἦναι ζήτημα περὶ τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως τῶν δύο τούτων κυρίων (καὶ ἀκόμη περισσότερον ἐὰν τοιοῦτον ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ τρίτου) οὔτοι ἀπέκτησαν τοιαύτην σύνταξιν ὁποίας ὀλίγιστοι μεταξὺ τῶν Ἰονίων ἠξιώθησάν ποτε ἢ θὰ ἀξιωθῶσι νὰ τύχωσι.

Ὁ Κόμης Δούσμανης βεβαιότατα ἀπολαύει τῆς ἀνωτάτης συντάξεως ἢν Ἰόνιος ἔλαβε ἢ εἶναι πιθανὸν ὅτι θὰ λάβῃ ποτέ. Καὶ ἡ Κυβέρνησις αὕτη θὰ ἦτο καθ' ὑπερβολὴν ἄστατος, ἐὰν, ἐν ᾧ ἀνήκετο ὑπουργηματίαν τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο εὐχαριστημένη, ἐπὶ τῷ μόνῳ σκοπῷ ἵνα τῷ ἐπιτύχῃ τὴν ἀνωτάτην σύνταξιν, ἐνόμιζε συγχρόνως ἀναγκαῖον νὰ ἀπαλλαχθῇ τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ. Ἡ ἀντίφασις θὰ ἦτο ὑπὲρ πολὺ γελοία.

Καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην δὲν ἔπρεπε ν' ἀπατηθῇ ἡ καλὴ πίστις τοῦ Ἀγγλικοῦ δημοσίου, δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπωφελοῦνται

τῆς προσπαθείας ἐν τῷ παριστάνειν ὡς πανόμοια τὰ ἐντελῶς διαφύρου φύσεως πράγματα.

Οἱ Ἴόνιοι Δικασταί, οἱ ἀνώτεροι καθὼς καὶ οἱ κατώτεροι, ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου τῶν Δικαστικῶν βαθμῶν, δὲν διαφέρουσιν, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦτο, οὐδόλως, τῶν λοιπῶν ἐπαγγελματικῶν. Πάντες ὑπόκεινται εἰς τὴν παῦσιν κατὰ τὴν λήξιν ἐκάστης πενταετίας δύνανται νὰ μετατεθῶσιν ἢ προβιβασθῶσιν ὅπως ἡ Κυβέρνησις κρίνει κατάλληλον, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἤθελε τολμήσει νὰ ἐπικαλεσθῇ ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸ ἀμετάθετον ἐκείνο, ὅπερ ἀρέσκει τοῖς ἀρθρογράφοις ἐκείνοις ἵνα ἐπινοῶσι, ἐπειδὴ συνάδει τοῦτο πρὸς τὰς ἐκθέσεις αὐτῶν.

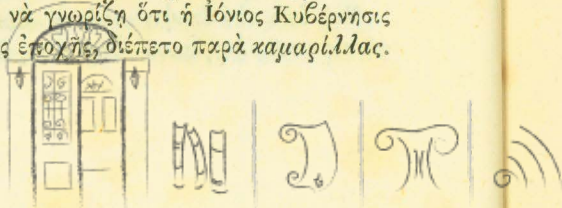
Ἐάν, λοιπόν, δὲν ὑπάρχη, αἰτία τις προαιρέσεως (desirability), ποριζομένη ἐκ τοῦ δικαιώματος αὐτῶν πρὸς σύνταξιν ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν συνταξιούχων, ποία ἄλλαι δύνανται νὰ ὑπάρχωσιν αἰτίαι αἵτινες νὰ ἐμποδίζωσι τὴν παῦσιν αὐτῶν.

Προφανῶς οὐχὶ ἄλλαι ἢ ἐκείναι αἵτινες ἤθελον ἀναφύεσθαι ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῆς ὑπηρεσίας αὐτῶν.

Καὶ ἐδῶ, ἃς μοι ἐπιτραπῇ ἵνα ἐκφράσω τὴν γνώμην μου ὅτι περὶ τῆς ὑπηρεσίας ταύτης οὔτε τὸ Ἀγγλικὸν δημόσιον οὔτε ἡ Κυβέρνησις τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος ἐν Ἀγγλίᾳ δύνανται νὰ κρίνωσι, ἀλλὰ μόνον ὁ Ἀντιπρόσωπος αὐτῆς εἰς τὰς νήσους ταύτας, καὶ ἡ Κυβέρνησις, καὶ τὸ Ἴόνιον δημόσιον. Καὶ ὁποιοσδήποτε ἤθελε λάβει τὴν ἐνόχλησιν νὰ κάμῃ τὴν μάλλον ἐπιπόλαιον ἔρευναν ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ ἤθελεν ἀνεύρει ὅτι τὸ δημόσιον καὶ ἡ Κυβέρνησις ἄπαντες ὁμοφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὴν ἀνάγκην τῶν ἐπενεχθειῶν μεταβολῶν, καὶ ὡς πρὸς τὰ σωτήρια αὐτῆς ἀποτελέσματα.

Τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἐγέννησαν τὴν πεποιθήσιν ταύτην ἐν τῇ Κυβερνήσει καὶ ἐν τῷ Λαῷ εἶναι γενικώτερα, καὶ συνδυάζονται μετὰ τῆς παρουσίας καὶ τῆς παρελθούσης τῶν νήσων τούτων πολιτικῆς θέσεως ἄλλα, ἰδιαίτερα καὶ ἀφορόντα τὴν δημοσίαν εὐημερίαν καὶ τὴν διαχείρισιν τῶν περὶ ὧν ὀμιλῶ ὑπουργηματικῶν.

Ὅποιοσδήποτε δὲν ἀγνοεῖ τὸν Διοργανισμὸν τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Κράτους τούτου, καὶ τῆς Ἱστορίας αὐτοῦ ἄχρι τῆς στιγμῆς τῶν μεταρρυθμίσεων, πρέπει καὶ νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἡ Ἴόνιος Κυβέρνησις μέχρι τῆς τελευταίας ταύτης ἐποχῆς, διέπετο παρὰ καμαρίλλας.

Ἐπειδὴ οὐχὶ μόνον ἡ ἐλευθεροτυπία καὶ πᾶν μέσον δημοσιεύσεως ἔλλειπε, ἀλλὰ καὶ ὁ τύπος αὐτὸς προήρχετο ἀμέσως ἢ ἐμμέσως παρὰ τοῦ Λόρδ Μεγάλου Ἀρμοστοῦ, ἦτο βεβαίως φυσικὸν ὅτι ἡ πραγματικὴ Κυβέρνησις ὄφειλε νὰ περιέλθῃ εἰς τὰς χεῖρας δύο ἢ τριῶν Ἀγγλῶν καὶ Ἰονίων Ἰπουργηματικῶν, οἵτινες ἰδιοποιοῦντο αἰωνίως τὰς ὑψηλοτάτας θέσεις, συνεκέντρωνον εἰς τὰς ἑαυτῶν χεῖρας τὸ νῆμα καὶ τὴν διεύθυνσιν τῶν ὑποθέσεων, ἐπλήρωνον μὲ τοὺς εὐνοουμένους αὐτῶν ἕκαστον κλάδον τῆς Διαχειρήσεως, καὶ κατεῖχον ὅλα τὰ μέσα ἵνα ἀπατώσι Λόρδ Μεγάλ. Ἀρμοστάς, ἵνα ὀδηγῶσιν αὐτοὺς κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῶν, καὶ ἵνα καταπιέζωσι καὶ ἐξευτελιζῶσι τὸν τόπον. Τὸ σύστημα τοῦτο, ὅπερ ὑπῆρξε τόσον ἀπαίσιον, εἶναι ἡ πηγὴ ἀπασῶν τῶν δυσχερειῶν ἐναντίον τῶν ὁποίων ἡ τωρινὴ Κυβέρνησις καταναγκάζεται νὰ παλαίῃ, καθ' ὅσον ὑπάρχουσιν εἰσέτι τινὲς ἐκ τῶν συνεπειῶν αὐτοῦ. Τὸ σύστημα τοῦτο ἐπροσωποποιεῖτο εἰς τοὺς ἄνδρας τοῦ παρελθόντος, οἵτινες ἀπήρτιζον τὸ ὀπισθοδρομικὸν κόμμα. Εἰσαχθεῖσης τῆς ἐλευθεροτυπίας καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν ἐκλογῶν, τὸ κόμμα τοῦτο εἶδε τὸν ἑαυτοῦ κίνδυνον ν' ἀπωλέσῃ τὴν παντοδυναμίαν ἐκείνην ἣν ἐπὶ τοσοῦτον καιρὸν ἐνήργησε, καὶ ποιοῦν χρῆσιν τῶν ἐθισμένων τεχνασμάτων ὀπισθοδρομικότητος, ἐσχημάτισε συμμαχίαν μὲ τοὺς ριζοσπάσας, ἵνα σπρώξωσι τὰ πράγματα εἰς τὸ ἑπακρον, καὶ ἵνα καταστήσωσιν ἀναγκαίαν μίαν ἀντενέργειαν, ἐν ἣ προέβλεπον τὸν ἑαυτῶν θρίαμβον. Ὅτε, λοιπόν, ἡ ἀποστολὴ τοῦ Κυρ. Γλάδστωνος ἔλαβε χώραν, ἡ λύσσα τοῦ κόμματος τούτου ὑπερέβη πᾶν ὄριον, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἔκειτο εἰς κίνδυνον. Εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλας τὰς νήσους ὅτι ὁ πρῶν Γραμματεὺς τῆς Γερουσίας ἐπὶ τῷ Γενικῷ Τμήματι, ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν πρωτίστων ὑποκινητῶν ἀπάσης τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ἡ οἰκία αὐτοῦ ἦτο τύπος τις συναθροίσεως δι' ἄπαντας τοὺς δυσχεροστημένους' αἱ στεναὶ αὐτοῦ σχέσεις μετὰ τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἐν τῇ Βουλῇ ἀντιπολιτεύσεως ὑπάρχουσι καλῶς εἰς ἄπαντας γνωσταί' οἱ σχετικοὶ καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἦσαν οἱ πρῶτοι οἵτινες ἐχειροκρότουσαν τοὺς σφοδροτάτους ρήτορας τοῦ ὀπισθοδρομικοῦ κόμματος, ὑπὸ τὴν προσωπίδα τοῦ ριζοσπαστισμοῦ. Καὶ αὕτη ἡ διαγωγὴ αὐτοῦ ἐξηκολούθησε καὶ διαρκούσης τῆς τελευταίας συνόδου, ὅτε, οὐχ ἦττον ἢ ἐν τῇ προηγουμένῃ, ἔγινε περι-

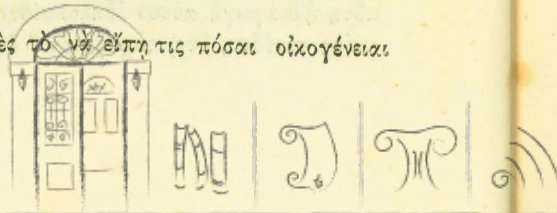
φανής διὰ τὸ βίαιον τῶν διαβημάτων αὐτοῦ. Ὁ Κύριος οὗτος, στενὸς συγγενὴς τῷ Ἰππότη Μαρκοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ μετὰ τοῦ πρώην Ἐπαρχοῦ Κερκύρας, ἐτέρου στενοῦ συγγενοῦς αὐτῷ, εὐρίσκετο ἀεὶ ποτε εἰς ἰδιαιτέρον σύνδεσμον, ἐσχημάτιζε μετὰ τῶν δύο πρώτων Τριανδρίαν, ἥτις ὅσον τὸ ἐπ' αὐτῇ, ἥσκει τὴν ἐπιβρότην αὐτῆς παρὰ τῇ Γενικῇ Κυβερνήσει, τῇ Τοπικῇ, καὶ παρὰ ταῖς Δικαστικαῖς Ἀρχαῖς, ἐπὶ ὠφελείᾳ τῶν ὑπ' αὐτῆς εὐνοουμένων καὶ πρὸς βλάβην τοῦ τόπου.

Τὰ γεγονότα ἄτινα ἀποδεικνύουσι τὴν ἀθέμιτον ταύτην ἐταιρείαν εἶναι εἰς ἅπαντας γνωστὰ, καὶ τοῦτο ἐξηγεῖ τὴν αὐθάδειαν ὑποδεστέρων τινῶν ὑπαλλήλων τῆς Κυβερνήσεως, οἵτινες πάντοτε μεταξὺ τῶν πρώτων ὑπῆρχον ἵνα ἀνθίστανται κατὰ τῆς Κυβερνήσεως διὰ τοῦ λόγου, διὰ τῆς ψήφου, καὶ διὰ τῆς ὀλοκλήρου διαγωγῆς αὐτῶν, δημοσίας τε καὶ ἰδιωτικῆς. Καὶ τώρα ἤθελον ἐρωτήσαι, μὲ πόσῃ δικαιοσύνῃ ἠδύναντο νὰ διατηρηθῶσιν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐν τῇ Ἀρχῇ; Ποῖος ἤθελε πιστεύει εἰς τὴν εὐκρίνειαν τῆς Προστασίας; Ποία ἐνθάβρυνσις θὰ ὑπῆρχε διὰ τοὺς τιμίους ὑπουργηματίας καὶ διὰ τοὺς εὐσυνειδήτους πολίτας; Ποίαν ἐμπιστοσύνην θὰ διετήρει ἡ Κυβέρνησις, ἢ ποῖα μέσα θὰ ἐναπέμενον αὐτῇ, ἵνα «ἠθικοποιῇ» τὸν τόπον, ἵνα ἐπιβάλλῃ ὑπακοὴν εἰς τοὺς νόμους, καὶ ἵνα ἐμπνέῃ τὴν ὑπὲρ τῆς Προστασίας συμπάθειαν; Ἡ στιγμὴ τῆς ἀνανεώσεως ἢ ἄλλως τῶν διαφόρων δημοσίων θέσεων ἐναγωνίως περιεμένετο παρὰ τοῦ τόπου καθὼς στιγμὴ κρίσιμος καὶ τολμηρὸν πείραμα.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκ μέρους τῶν Ἰονίων Δικαστῶν διαχείρησιν τῆς Δικαιοσύνης, ἀρκεῖ ἵνα ρίψῃ τις ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς οὕτω καλουμένης Νομολογίας τοῦ Συμβουλίου, ὅπως πεισθῇ ὅτι αἱ μέγισται ἀντιλογίαι ἐπεκράτουν ἐν τοῖς σπουδαιοτάτοις καὶ μᾶλλον συνήθους ζητήμασι, ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι αἱ δίκαια δὲν ἀπεφασίζοντο συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὴν δικαιοσύνην, ἀλλὰ συμφώνως πρὸς τὸ ἐνδιαφέροντο μέρος.

Μία δίκη ἦτο ἐν λαχείον. Ἡ ἔκφρασις αὕτη ὑπῆρχεν εἰς τὰ χεῖλη ἐκάστου. Καὶ ὁσάκις σπουδαία τις δίκη ἦτο ἐκκρεμῆς ἢ πρώτη ἥτις ἐγένετο ἐρώτησις ἦτο, οὐχὶ περὶ τῆς οὐσίας τῆς δίκης, ἀλλὰ περὶ τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων καὶ τῶν Δικαστῶν ὑπαρχούσης σχέσεως.

Ἀποβαίνει πάντῃ δυσχερὲς τὸ νὰ εἴπῃ τις πόσαι οἰκογένειαι

ἐθυσιάσθησαν, πόσοι ἀθῶοι καταδικάσθησαν καὶ πόσοι ἔνοχοι ἀπελύθησαν, καθὼς, ἐπίσης, εἶναι δύσκολον ν' ἀποδειχθῇ διὰ μαρτύρων γεγονότα ἀνεπίδεκτα μαρτυρίας, ἀλλὰ ταυτοχρόνως εἶναι δύσκολον νὰ πνιγῇ ἡ φωνὴ ὀλοκλήρου Λαοῦ ὅστις ἐβόα δικαιοσύνην, καὶ ὅστις ἐνεπλείεσθη χαρὰν ἅμα εἶδε τὰς ὑπερτάτας Ἀρχὰς τοῦ Κράτους διαπεπιστευμένας εἰς τιμίους καὶ εὐφρεῖς ἄνδρας, κατὰ τῶν ὁποίων οὔτε αὐτοὶ οἱ ὑπερασπισταὶ τῶν ὑπὸ σύνταξιν τεθέντων Δικαστῶν ἐτόλμησαν νὰ προφέρωσι ψιθυρισμόν.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἰππ. Ευδιᾶν ἰδίως, δύναμαι νὰ προάξω εἰς φῶς ὀλίγα τινὰ γεγονότα, περὶ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀκριβείας τῶν ὁποίων ἐγὼ ἐγγυῶμαι.

1.ον * * * Ἦτο ἱκανὸς νὰ ὀμιλήσῃ περὶ τῆς ἀρχῆς χρέους τοῦ Ἰππ. Ευδιᾶ, πρὸς αὐτὸν, 800 ταλλήρων, ὅπερ δὲν εἶναι προσφάτου ἡμερομηνίας. Ποινικὴ δίκη εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ποτε * * * ἐνείχετο, καθ' ὃν καιρὸν ὁ Ἰππ. Ευδιᾶς ἦτο Γενικὸς Εἰσαγγελεὺς, ὑπῆρξεν ἡ ἀρχὴ τοῦ δανείου.

2.ον Ἐὰν ἐγένετο αὐστηρὰ ἐρευνα εἰς τὰ κληρονομικὰ ἐγγράφα τοῦ * * * ἤθελον εὐρεθῇ διάφορα ἐπιστολαὶ τοῦ Ἰππ. Ευδιᾶ δι' ὧν αἰτεῖται τῷ * * * ὅστις περιεπλέκετο εἰς δίκην ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων καὶ τοῦ Ἰπερτάτου Συμβουλίου, δάνειον χρημάτων, καὶ συγχρόνως προσφέρει αὐτῷ συμβουλήν ἐπὶ τῆς ἐρηθείης δίκης. Εἶδεν τὰς ἐπιστολάς ταύτας, καὶ ἀνέγνωσεν αὐτὰς ὁ * * *

3.ον * * * * * (ἐξιστορεῖ)

α. Ὅτι αὐτὸς (ὁ Ἰππ. Ευδιᾶς) ἐπληροφορεῖτο ἀκριβῶς παρὰ τῶν ἐν Κεφαλληνίᾳ συγγενῶν αὐτοῦ περὶ τῶν ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων ἐκκρεμῶν δικῶν. Καὶ ὅτι κατέχων, ὡς αὐτὸς κατεῖχε, θέσιν εἰς τὸ Ἰπερτάτον Συμβούλιον, δὲν εἶχεν οὔτε τὸν ἐλάχιστον δισταγμὸν ἵνα λαμβάνῃ τὴν πληροφορίαν ταύτην.

β'.ον Ὅτι ἡ ὑπεράσπισις ἰδίως ἐπὶ ποινικαῖς ὑποθέσεσιν εὐρίσκετο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ἕνεκα τῶν ὁποίων ὠφελημάτων οἱ κατηγορημένοι ἐνεθαβρόνοντο καὶ ἐνεπνέοντο ἐλπίδων.

4.ον Ἡ ὑπὸ χρονίαν 40 Σεπτεμβρίου 1858 ἐπιστολὴ, γραφθεῖσα πρὸς τὸν Κόμητα Κροῦσον, παρὰ * * * ἀποδεικνύει σαφῶς κατὰ ποῖον τρόπον ἠπειλήθη καὶ ἐζημιώθη εἰς ζητήματα

εις ἃ ἐνδιεφέρετο ἐνώπιον τοῦ Ἱπερτάτου Συμβουλίου, πρὸς ἐκδίκησιν ἐλλογικῶν τιμῶν ὑποθέσεων.

5.ον Εἶναι πασίγνωστον ὅτι ὁ Ἱππ. Ευδιᾶς συνωμολόγησε δάνεια ἐν Κερκύρᾳ διαρκούντος τοῦ πολιτικοῦ αὐτοῦ σταδίου. Καὶ συνωμολόγησε τὰ δάνεια ταῦτα μὲ ἄτομα ἅτινα εἶχον ἐκκρεμείς δίκας ἐνώπιον τοῦ Ἱπερτάτου Συμβουλίου. Μεταξὺ τῶν πιστωτῶν αὐτοῦ ἦσαν καὶ οἱ ἐπόμενοι.

(*	*	*	*)
(*	*	*	*)
(*	*	*	*)
(*	*	*	*)
(*	*	*	*)
(*	*	*	*)

Γενικῶς ἐκαίνοι οἱ τινες ἐδάνειζον χρήματα τῷ Ἱππ. Ευδιᾶ ἐξήρχοντο νικηταὶ ἐκ τῶν ἐνώπιον τοῦ Ἱπερτάτου Συμβουλίου ἐκκρεμῶν δικῶν, καὶ δι' ἀντίστροφον συλλογισμόν, ἐκαίνοι οἷτινες ἀπεποιοῦντο αὐτῷ δάνεια, ὡς * * * καὶ ἄλλοι, ἠττοῦντο.

6.ον Αἱ περὶ τῶν δανείων διαπραγματεύσεις καθὼς ἐπίσης καὶ αἱ περὶ διαφθορᾶς ἐγένοντο παρὰ τοῦ καλῶς γνωστοῦ * * * Καὶ περὶ τῶν διαπραγματεύσεων τούτων ἐγένετο λόγος δημοσίως καὶ ἄνευ ἐπιφυλάξεως.

Εἰς ἔγγραφα τίνα χρεωστικά τοῦ Ἱππ. Ευδιᾶ, * * * παρίσταται ὡς μέγας ὀφειλέτης, καὶ εἰς ἄλλον * * *

7.ον Τὸ πολιτικὸν αὐτοῦ στάδιον ἐπρομήθευσε πολλὰς ὠφελείας τῷ Ἱππ. Ευδιᾶ, ὑπὸ τὴν χρηματικὴν ἐποψίν, καθὼς ἐπίσης καὶ διότι ἔθεσεν αὐτὸν ἐν καταστάσει ἵνα διαζῶμύμῃσιν ἄλλα σχέδια κερδοσκοπίας, συγχρόνως δὲ ἵνα ἐπιτύχη δημοσίας θέσεις ὑπὲρ τῶν διαφορῶν αὐτοῦ φίλων καὶ συγγενῶν.

8.ον Ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἱπ. Ευδιᾶ ἐπὶ τοσοῦτον εὐεργετηθεῖσα παρὰ τῆς Προστασίας, ἀνταπέδωσε τὰς φιλοστόργους ταῦτας πράξεις διὰ τῆς μεγίστης ἀγνωμοσύνης.

Ὁ νέος δικηγόρος, Γεράσιμος Ευδιᾶς, υἱὸς τοῦ Ἱππότου, ἀναδεχθεὶς, κατὰ τὸ ἔτος 1859, τὴν, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἐπιποινικὴν δίκην, ὑπεράσπισιν ἐνὸς Ριζοσπάστου, ἐξεφράσθη ὡς ἔπεται, διαρκούσης τῆς συζητήσεως. «Ὁ Ἴόνιος Λαὸς ἐτέθη ὑπὸ τὴν Προστασίαν τῆς Μεγάλῃς Βρεταννίας, χωρὶς καὶ εἰς Ἰόνιος ἐρωτηθῆ ἢ συμβουλευθῆ. Ἄλλοις τῶν ἐπ' αὐτὸν ἐπιβε-

«βλημένους, διὰ τοῦ Συντάγματος παρὰ τῶν Κυβερνώντων τὰς νήσους ταύτας δεσμοῦς, ἀποκαλοῦσιν αὐτὸν ἀνεξάρτητον, καὶ ὅμως δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου. Θέλω ἀποδείξει ὅτι «αἱ αὐθαίρετοι πράξεις καὶ ἡ ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως παρανομία διηρέθισαν τὸν Λαὸν ἐπὶ τοσοῦτου βαθμοῦ ὥστε οὗτος «(ὁ Λαὸς) ὑπεχρεώθη νὰ σφάλῃ, ἐπειδὴ, ἐν πράγματι, ἔσφαλε, «καὶ ἐπομένως τὸ σφάλμα αὐτοῦ ἐδικαιολογήθη. Ἡ Διαχείρησις «τοῦ Μαίτλανδ, Ἄδαμς, Δουγλας καὶ Οὐάρδου», (καὶ πάντες οὗτοι ὑπῆρξαν οἱ εὐεργεταὶ τοῦ Ἱπ. Ευδιᾶ καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ) «εἶναι τόσον ἀποτρόπαιαι ὥστε οὐδὲ καὶ χρῆζοσι μνείας. «Ἄδικία καὶ παρανομία εἶναι συνώνυμα μὲ τὰ ἐνόματα ἐκείνων».

9.ον Παράδοξον θέλει φανεῖ νὰ ὁμιλῆ τις περὶ τῆς διαφθορᾶς τῶν Ἰονίων Μελῶν τοῦ Ἱπερτάτου Συμβουλίου, καὶ νὰ ἀποδίδῃ τις εἰς τὴν διαφθορὰν ταύτην τὴν ἐκβασιν ἀποφασισθειῶν δικῶν παρὰ τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου, τοῦ ἀπαρτιζομένου ὡς εἶναι καὶ ἐκ δύο Ἀγγλῶν μελῶν.

Εἶναι αὕτη ἀλήθεια γενικῶς τῶρα ἐπαναλαμβανομένη ὅτι τὰ Ἴονια μέλη εἶχον τοιαύτην ἐπιδεξιότητα ὥστε ἠδύναντο νὰ ἀπατῶσι τὰ Ἀγγλικά μέλη ἅτινα ἐναπέθετον πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς τὰ Ἴονια, ὡς ἰδίως ὑπῆρχεν ἡ περίπτωσις καθ' ἣσον ἀφορᾷ τὸν Κύριον Κολχοῦαν καὶ τὸν φίλον αὐτοῦ Ἱππ. Ευδιᾶ.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, τὸ ἕτερον Ἀγγλικὸν μέλος, ὁ Σιρ Κ. Σάργεντ, ὑπέπεσεν ὑπὸ τὴν ἐπιβροχὴν τοῦ Ἱπ. Μαρκορᾶ. Καὶ ἐὰν κατὰ τοῦ τελευταίου τούτου οὐδεὶς δύναται νὰ προσάψῃ πράξεις χρηματικῆς διαφθορᾶς, οὐχ ἦπτον ὅμως εἶναι γεγονὸς, ὅτι οὐδεὶς ἐν ταῖς Ἰονίαις Νήσοις ὑπάρχει ὅς τις νὰ μὴ γνωρίζῃ, ὅτι εἰς τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ ἐπηρεάζετο ἐκ πνεύματος κομματικοῦ, ἐκ τῶν ἰδιαιτέρων αὐτοῦ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν, καὶ ἐκ πνεύματος κλάσεως, ἐπὶ τοσοῦτου βαθμοῦ, ὥστε κατὰ τὴν ἐναρξίν δίκης τίνος ἠδύνατο νὰ προεῖπη τις, μὲ πᾶσαν βεβαιότητα, ἐπ' ὠφελείᾳ τίνος ἐκ τῶν διαδίκων ἤθελεν ἀπαγγελθῆ ἢ ἀπόφασις. Ἐσυνειθίζετο νὰ λέγηται δημοσίως, «ὁ δεῖνα εἶναι ἀποφασισμένον νὰ ἔχη πάντοτε ἄδικον, καὶ ὁ δεῖνα ἄλλος νὰ ἔχη «δικαίον».

Καὶ εἶναι γεγονός ὅτι καὶ ἐντὸς τῶν Δικαστηρίων, ἴσχυεν ἡ Ἀγγλοῦσιος ἐκείνη *καμαρίλλα*, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ αἰτία ὅλων τῶν

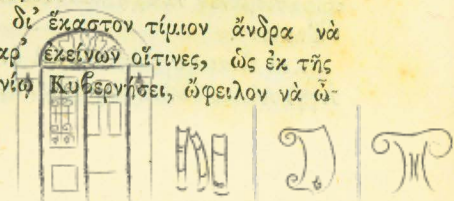
δεινῶν ἐν τῷ Κράτει τούτῳ, καὶ ἡ ὁποία ἔπεσεν ὑπὸ τὰς ἀρὰς ὀλοκλήρου τοῦ Λαοῦ.

Εὐρίσκεται ἐν τῇ Ἀγγλικῇ Κυβερνήσει ἀνὴρ ὅς τις εἰσέδυσεν ἐν τῷ *μυθῷ* τῶν ἀτιμιῶν τούτων, καὶ (ὅ,τι εἶναι σπουδαιότερον) ὅστις δὲν ἐδίστασε νὰ δημοσιεύσῃ αὐτὰς ἐπισήμως ἐνώπιον τοῦ Βρετανικοῦ Λαοῦ. Ἀναγνώσατε τὸν ἀξιωμακτικὸν λόγον τοῦ Κύρ. Γλάδστονος τῆς 7 Μαΐου 1861, καὶ ἰδίως τὸ τελευταῖον μέρος ἐκείνου, καὶ ἕκαστος θέλει ἴδει ὅτι οὗτος, διὰ φράσεως ἐμφρονεστάτης καὶ περισκευμένης, ἀλλὰ ἐξίσου ἀρκούντως σαφούς καὶ θετικῆς, ἐπικυροῖ ἐναργῶς τὸ πνεῦμα τοῦ ἐγγράφου τούτου.

Καὶ εἰς τὸν νῦν Λόρδ Μέγαν Ἀρμοστὴν ἀνήκει ὁ μέγας καὶ ὁ μετ' οὐδενὸς συμμεριζόμενος ἔπαινος ὅτι κατέστρεψε διὰ παντὸς τὴν κυριαρχίαν *καμαρίλλας*, ἥτις, ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπέλευσιν τοῦ Κυρ. Γλάδστονος, ἐπροσπάθησε νὰ ἀναδιοργανισθῇ, ἐναβρῦνθεῖσα ἐκ βουλευτικῆς νίκης, καὶ βασιζούσα τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἀπειρίας νέου Λόρδ Μεγάλου Ἀρμοστοῦ. Ὁ ἔπαινος, λέγω, ὅτι ἐνόμως καὶ συνταγματικῶς ἐξετελέσθησαν, ἄνευ βιαίων μέτρων, ἄνευ ἀνοικείου ἐπεμβάσεως, ἡ μεγίστη μεταβρύθμισις ἥτις κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἐζητεῖτο εἰς τὰς Ἰονίους Νήσους, — ἡ μεταβρύθμισις ἐν τῇ διαχειρῆσει διὰ τῆς ἀποβολῆς ὅλων τῶν στοιχείων τῆς διαφθορᾶς ἅτινα ἀποκαθίστων αὐτὴν τὸ μέσον ἀναιδοῦς ἀντιπολιτεύσεως ἐναντίον τῆς Κυβερνήσεως καὶ πίεσεως κατὰ τοῦ τόπου, ἀνοίξασα διὰ τοῦ συναγωνισμοῦ ἐν στάδιον ὑπὲρ τῆς καλῆς διαγωγῆς καὶ τῆς εὐφυΐας, καὶ καταστρέψασα διὰ παντὸς τὸ κράτος τῶν εὐνοουμένων καὶ τοῦ νεποτισμοῦ, — ἐμπνεύσασα εἰς ἕκαστον τὸ αἶσθημα τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, — ἐντυπώσασα τὴν οἰκονομίαν εἰς τὰς δαπάνας, τὴν τιμιότητα ἐν τῇ διαχειρῆσει τοῦ δημοσίου πλούτου, καὶ τοιοιουτρόπως προετοιμάσασα τὸν τόπον διὰ μέλλον ἀληθοῦς συνταγματικῆς ἐλευθερίας καὶ κοινωνικῆς εὐδαιμονίας.

Εἶναι φυσικὸν ὅτι ἐναντίον αὐτοῦ ἔπρεπε νὰ ἐκτοξευθῶσιν οἱ τελευταῖοι τῆς *καμαρίλλας* σπασμοί.

Ἄλλ' εἶναι ἀληθῶς λυπηρὸν δι' ἕκαστον τίμιον ἄνδρα νὰ βλέπῃ αὐτὸν προσβαλλόμενον παρ' ἐκείνων οἵτινες, ὡς ἐκ τῆς ἐπισήμου αὐτῶν θέσεως ἐν τῇ Ἰονίᾳ Κυβερνήσει, ὄφειλον νὰ ὀ-

σιν οἱ πρῶτοι ἵνα συμπράττωσι μετ' αὐτοῦ, ἵνα βοηθῶσι, καὶ ὑπηρετήσωσιν αὐτὸν τιμίως.

Κερκύρα, 30 Ὀκτωβρίου, 1862.

Κόμης ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΡΟΥΣΟΣ

Πρόεδρος τῆς Γερουσίας.

ΥΠΟΜΝΗΜΑ.

Τοῦ Σιρ Γεωργίου Μαρχοῦ τὸ φυλλάδιον οὔτε ἐκτενοῦς, χρήζει, οὔτε σοβαρᾶς ἀνασκευῆς.

Ἐν μέσῳ τῆς συγχύσεως, τῶν ἐπιφυλάξεων, τῶν αἰνιγμῶν καὶ ἀντιλογιῶν ἃς περιλαμβάνει, δύο θέματα προκύπτουσι μὲ ἀποχρώσαν σαφήνειαν.

Τὸ μὲν περὶ τοῦ δικαίου. τὸ δὲ περὶ τοῦ πράγματος θέμα.

Τὸ περὶ τοῦ δικαίου δὲν ἀπαρτίζει ἀντικείμενον ἀμφιβολίας οὔτε διὰ αὐτὸν τὴν γράφοντα, μολονότι οὗτος διαμφισβήτηται καὶ προσπαθεῖ νὰ μεταβάλῃ τὸ ζήτημα, παραμορφῶνων τὸ κείμενον τοῦ Συντάγματος ἢ παραλείπων ἢ ἀλλοιόνων τὰ γεγονότα.

Τὸ κείμενον ὅμως εἶναι σαφέστατον.

Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 13, Κεφάλαιον 1, τοῦ Συνταγματικοῦ Χάρτου, κατὰ τὴν λήξιν ἐκάστης πενταετίας, παύουσιν, *ipso jure*, ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, καὶ ἐναπόκειται εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἵνα διορίσῃ καὶ πάλιν τοὺς ἰδίους ὑπαλλήλους, ἢ νέους, δι' οἰασδήποτε δὲ διαστρεβλώσεως, δὲν δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἄλλη ἢ τοιαύτη ἐκ τοῦ ἄρθρου τούτου ἔννοια.

Ἄν ὑπάρχουσιν ἐξαιρέσεις, οὐδὲ ὅροι, ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι εἰς τὴν αὐτὴν ὑπάγονται μοῖραν κατὰ τὴν λήξιν ἐκάστου Κοινοβουλίου. Καὶ, ἀληθῶς, δυσάρεστον ἐμποιεῖ θαυμασμὸν νὰ βλέπη τις ἔμπειρον νομοθέτην ὑποστηρίζοντα «ὅτι, ἠδύναντο μὲν, οἱ » Δικασταὶ νὰ ἦναι οἱ αὐτοί: ἔπρεπε δὲ οἱ Γερουσιασταὶ καὶ οἱ » Ἐπαρχοὶ νὰ ὦσιν ἄλλοι.» (σελ. 5).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Καὶ ποῦ ἠδυνήθη οὗτος νὰ εὕρη τοιαύτην διάκρισιν; Ἦτο ἄ-
ρά γε δυνατὸν νὰ ἦναι αἱ πρῶται λέξεις τοῦ ἄρθρου, καταλλη-
λότεραι καὶ θετικώτεραι;

Δὲν θὰ ἔλεγέ τις μάλιστα ὅτι ἡ νομοθεσία ἠθέλησε νὰ ἄρη καὶ
τὴν σκιάν αὐτὴν τῆς ἀμφιβολίας, ἀποφαινομένη ὅτι πᾶν ὑποῦρ-
γημα παύει ὀλοκλήρως, δικαιωματικῶς, καὶ τέλος, ὅτι οἱ Δικασ-
ταὶ δύνανται καὶ αὐθις νὰ ἐκλεχθῶσι καὶ νὰ μεταβληθῶσι;

Δύναται ἀνθρώπινος γλῶσσα νὰ μεταχειρισθῇ λέξεις σαφεστέ-
ρας, καὶ μᾶλλον ἀναμφιβόλους.

Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο περὶ Δικαστῶν ζήτημα; Καὶ ἐν τῷ ἐκ-
τενῆ ἕκτω κεφαλαίῳ, ὅπερ διαπραγματεύεται περὶ τῆς δικαστι-
κῆς Ἀρχῆς, καὶ περὶ τοῦ Ἰσχυοῦ Συμβουλίου, ὑπάρχει ἄρα
γε ἡ ἐλαχίστη διάταξις, δυναμένη νὰ διερμηνευθῇ εἰς τρόπον
ὥστε νὰ φέρῃ τοιοῦτον συμπέρασμα;

Οἱ διάφοροι περὶ συντάξεων νόμοι ὅλοι ἐμφοροῦνται ἐξ ἐνός
καὶ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος. Περὶ ἰσοβίου Δικαστοῦ οὐδαμῶς ἀνα-
μνησκειται, καὶ αὐτοὶ οἱ παράγραφοι, τῇ ἰσχύει τῶν ὁποίων,
μεγάλῃ τις σύνταξις βαθμολογικῶς πως ἀποκτάται, ὑποθέ-
τουσι, ἄρα γε τὴν νέαν ταύτην ἐκλογὴν κατὰ τὴν λῆξιν πάσης
πενταετίας ;

Ἡ πρακτικὴ, προσέτι, ἡμισείας σχεδὸν ἑκατονταετηρίδος, ὑ-
πῆρξεν εὐσταθῆς καὶ ἀμετάβλητος. Οἱ Γερουσιασταὶ, οἱ Ἐπαρχοί,
καὶ οἱ Δικασταὶ, ἐξελέγοντο ἐκ νέου, ἢ οὐχί, κατὰ τὴν λῆξιν ἢ
τὴν διάλυσιν τῶν διαφορῶν Κοινοβουλίων, καθόσον ἡ Κυβέρνη-
σις ἔκριεν αὐτοὺς ἀξίους. Παραδείγματα ἀφθονοῦσι. Ὁ Σίρ
Γεώργιος Μαρκορᾶς αὐτὸς ἀναφέρει τρεῖς περιπτώσεις Δικαστῶν
τοῦ Συμβουλίου, *Δαλλαδέτζιμα*, *Καπάδοκα*, καὶ *Χοϊδᾶ*. Ὀλί-
γον δὲ ἐνδιέφερε ἐὰν ὁ πρῶτος εἶχεν ἄλλην τινα θέσιν, ἐὰν δὲν
ἀντεκαθέστη ἕνεκα τῆς παραιτήσεως αὐτοῦ, ἢ ἐὰν οἱ ἄλλοι δύο
ἦσαν προβεβηκότεροι, ἐπειδὴ ἀπλὴ ὑπόθεσις εἶναι ἐκείνη, ὅτι δη-
λαδὴ ἐπαύθησαν, ἐπειδὴ αὐτοὶ τὸ ἐπεθύμουν.

Τῶν ἀληθειῶν τούτων ἀδιαφιλονεικῆτως τεθεισῶν, ἕκαστος
βλέπει πόσον ὀλίγον εἶναι κατάλληλοι πρὸς τὴν περίπτωσιν αἱ
ἐκφράσεις, «ἀπότομος ἀποβολή», «*coup d'état*», «αὐθαίρε-
τος πράξις», καὶ «ἄλογος», αἵτινες συνεχῶς ἀπαντῶνται ἐν τῷ
ἐγγράφῳ τούτῳ.

Ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐπραξε νομίμως, θὰ ὑπάρχει ἡ ἐλαχίστη

ἀμφιβολία· δὲν καθήρσεν (*destituito*) οὐδένα· οὐδαμῶς ὑπεχρε-
οῦτο νὰ ἐνδείξῃ εἰς οὐδένα τὰ αἴτια αὐτῆς, καὶ οὐδεὶς δικαιοῦ-
ται ἵνα ζητήσῃ αὐτά.

Καὶ ὅτε ὁ Σίρ Γεώργιος Μαρκορᾶς λέγει (σελ. 12) «Ποῦ ἡ-
«θέλαμεν καταντήσῃ ἐὰν ἐκ τῆς θελήσεως τῆς Γερουσίας ἐξήρ-
«τητο (ἔνθα δὲ αὐτὸς δὲν προστίθῃσι, τῇ ἐπιδοκιμασίᾳ τοῦ
Λόρδ Μεγάλου Ἀρμοστοῦ) «νὰ ἀλλάξῃ τὸ προσωπικὸν τῶν Δι-
«καστῶν τῇ ἀπλῇ ἰσχύει τῆς ἑαυτῆς γνώμης, καὶ ἄνευ οὐδενὸς
«ἐτέρου τύπου ἢ θεσπίσματος ;» αὐτὸς μόνον ἐπαναλαμβάνει
τὸ κείμενον τοῦ ἀνωειρημένου 13.ου ἄρθρου. Τοιοῦτος εἶναι ὁ
νόμος, καὶ ἂν δὲν ἦτο τοιοῦτος, ἡ ἀποστολὴ τοῦ Κυρ. Γλάδστω-
νος, αἱ παρ' αὐτοῦ προταθεῖσαι καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοὺς Δικαστὰς
τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου, καὶ αἱ λοιπαὶ παρὰ τῶν διαφορῶν
ἄλλων ἀντιπροσώπων τῆς Ἀνάσσης πειραθεῖσαι πρότερον μεταρ-
ρυθμίσεις, δὲν θὰ εἶχον ἔννοιαν.

Τὸ ἕτερον ἐπιχείρημα (σελ. 13) περὶ τῆς ὑποθεθείσης παρα-
νομίας τοῦ διορισμοῦ τοῦ Σίρ Ἀλεξάνδρου Δαμασκηνοῦ πίπτει
ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ὅταν ἡ Γερουσία ἦναι πλήρης, ἀρκεῖ ἡ ἐν αὐτῇ πλειονότης.
Τοῦτο ἀνεγνωρίσθη καὶ ἐδικάσθη παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τῆς
Αὐτῆς Μεγαλειότητος. Καὶ θὰ ἦτο παράδοξον τῇ ἀληθείᾳ ἂν ἡ
Γερουσία δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ διορίξῃ ἕνα ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς εἰς
μῖαν ἐκ τῶν ὑψηλῶν τούτων θέσεων.

Τὸ πρακτικὸν τῆς συνεδριάσεως ἐκείνης τεμηριοῖ ὅτι ὁ Γε-
ρουσιαστῆς Κερκύρας δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ψηφοφορίαν, ὅτι
ἀπλῶς ἐδέχθη, καὶ νῦχαρίστησε.

Ἄλλὰ θὰ εἶπη τις ποῦ ἐθασίζετο ἡ γνώμη τῆς Γερουσίας μὴ
ἐκλεξάσης ἐκ νέου τὸν Σίρ Γεώργιον Μαρκορᾶ καὶ τὸν συνάδελ-
φον αὐτοῦ ;

Καὶ ἰδοὺ εἰσερχόμεθα εἰς τὸ περὶ τοῦ πράγματος θέμα, ὅπερ
προσωπικῶς ἀφορᾷ τὸν συγγραφέα τοῦ φυλλαδίου.

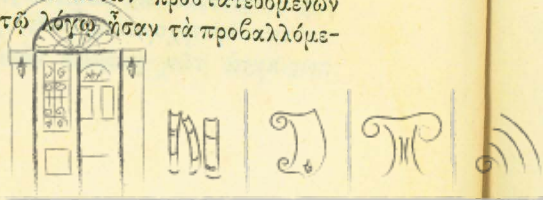
Οὗτος ἐπικαλεῖται ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὴν μαρτυρίαν τῶν Ἄγγλων
αὐτοῦ συναδέλφων, ἀλλ' ἀποβαίνει εὐκολώτατον ἵνα ἴδῃ τις τὴν
ἀκροσφαλῆ θέσιν ἐν ἣ ὁ κύριος οὔτοι εὐρίσκονται λαβόντες
μέρος καὶ οὔτοι εἰς τὰς ἐκ τοῦ εἰς ὃ ἀνήκουσι Δικαστηρίου
τούτου προερχομένας δίκας, χωρὶς νὰ ἀντέστησαν σταθερῶς
πὺρ κατὰ τῶν γνωμῶν τῶν συναδέλφων αὐτῶν. Δὲν ἐνδια-

φέρονται ἄρα γε τόσον ἐξ ἀβροφροσύνης καὶ ἐξ «amor proprio» ἵνα ὑποστηρίζωσιν αὐτούς.

Εἶναι παράδοξον ὅτι ἀντὶ ὅλων τῶν μαρτυριῶν τούτων οὐδὲ μία μόνη ὑπάρχει ἐκ τῶν Ἰονίων προερχομένη. Εἶναι παράδοξον ὅτι ἐναντίον «τῆς ἀθαιρέτου αὐτοῦ ἀποβολῆς καὶ τοῦ «coup d'état τῆς 8 Αὐγούστου 1862» οὐδὲ μία μόνη φωνὴ ὑψώθη ὑπὲρ αὐτοῦ. Καὶ ἡ «Φωνὴ τοῦ Ἰονίου» ἡ μόνη ἥτις ἐσυζήτησε τὰς λαβούσας χώραν μεταβολάς, ἐφημερίς ἐκ τῶν μᾶλλον κατὰ τῆς κυβερνήσεως καταφερομένων, δὲν ἀνηῦρεν οὔτε λέξιν πρὸς ἔπαινον τοῦ ζήλου, τῆς ἀκεραιότητος, καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Ἀνωτάτου δικαστοῦ, — παρανόμως ἀνατραπέντος, καὶ ἀπρεπῶς ἀποβληθέντος, ἀλλὰ ἐκ τούνηντιον ἐσυγγίχισεν αὐτὸν μετὰ τοῦ Κόμητος Δούσμανη καὶ τοῦ Σὶρ Ἀναστασίου Ευδιᾶ, ἐνδεικνύουσα τοιοιουτρόπως δύο τινα διὰ τῶν ἄρθρων αὐτῆς, τούτέστιν, ὅτι τὸ ἀντενεργοῦν ὀπισθοδρομικὸν κόμμα κατεῖχε πραγματικῶς τὴν πλήρη συμπάθειαν τῆς ἄκρας ἀντιπολιτεύσεως, καὶ ὅτι αὐτοὶ ἐκεῖνοι οὐδεμίαν ἐποίουν μεταξὺ τῶν κυρίων τούτων διακρίσιν, θεωροῦντες ἅπαντας αὐτοὺς συνταυτιζομένους ἐν ἐνὶ ἔργῳ, ὅπερ ἤδη ἀπηγγέλη ἐπισήμως παρὰ τοῦ Κυρ. Γλάδωνος διὰ τσαύτης εὐκρινείας καὶ ἀληθείας.

Εἶναι πασίδηλον ὅτι ταῦτ' ἔργοι ὅπερ ἐν Ζακύνθῳ ἡ «Φωνὴ τοῦ Ἰονίου» ἐποίει ἐν Κερκύρῃ ἡ «Νέα Ἐποχὴ», ἥτις πραγματικῶς ἔπαυσεν ὀλίγον ἄφ' οὗ ὁ ὑποκεκρυμμένος αὐτῆς προστάτης, ἐξωθῆς ἐκ τῆς ἀρχῆς, οὐδεμίαν περαιτέρω εἶχεν ἀνάγκην αὐτῆς.

Ἐνθα δὲ παρατηρήτεον ὅτι αἱ ἐνδόμυχοι αὐταὶ μεταξὺ τῶν δημαγωγῶν καὶ τοῦ ὀπισθοδρομικοῦ κόμματος σχέσεις δὲν ἠδύναντο βεβαίως νὰ λαμβάνωσι χώραν διὰ δημοσίων συναναστροφῶν, ἢ δι' ἐγγράφων, ἢ διὰ ταραχῶν προσωπικῶς καὶ δημοσιῶς ἐνεργειθεισῶν ἐκ μέρους τῶν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ διατελούτων ἀρχηγῶν. Ὡς πρὸς τοῦτο, δικαιοσύνη ὀφείλει νὰ γίνῃ τῷ Σὶρ Γεωργίῳ Μαρκορᾷ. Οὐδὲν τοιαύτης φύσεως παρ' αὐτοῦ ἢ παρ' οὐδενὸς τῶν κεκρυμμένων ἀντενεργητικῶν, τῶν ὑποκινητῶν τούτων ὅλης τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐγένετο, ἀλλὰ παρὰ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων αὐτῶν, παρὰ τῶν ὑπ' αὐτῶν προστατευομένων καὶ εὐνοουμένων, οἵτινες φυσικῶ τῷ λόγῳ ἦσαν τὰ προβαλλόμενα ἄτομα.

Ἀλλὰ λησμονεῖ ὁ Σὶρ Γεώργιος Μαρκορᾷς ὅτι ὑπῆρχε τότε ἐν Κερκύρᾳ ἀνεξάρτητος ἐφημερίς, ἡ «*Ἐθνεγεροσία*» ἥτις οὐδὲ κἀν μίαν ἐπρόφερε λέξιν καὶ φαίνεται νὰ ἀγνοῆ, ὅτι, ἐὰν, πράγματι πολιτικὸν τόλμημα (coup d'état) εἶχε λάβῃ χώραν, καὶ ἐὰν ἄτομα ὑψηλῆς ἠθικῆς καὶ ἀρχῆς, ἀνώτερα πάσης ὑπονομίας, ἀπεβάλλοντο, μυρίαί φωναὶ ἤθελον ἐγερεθῆ καθ' ὅλαις ταῖς νήσοις, ἐὰν, ἀληθῶς τὰ ἄτομα ταῦτα, διὰ τῆς ἰσχύος καὶ ἀξιοπρεπειᾶς ἐκείνης τῆς ὑπὸ ἀδίκου προσβολῆς ἐμπνεομένης, ἐπεκαλοῦντο θάρραλέως τὴν μαρτυρίαν τοῦ δημοσίου. Δὲν ὑπάρχει ἀπεριόριστος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ ἡ ἐλευθεροτυπία; καὶ οἱ Ἰόνιοι δὲν ἐποίησαντο χρῆσιν αὐτῆς μέχρι ὑπερβολῆς;

Πῶς δύναται, οὖν, νὰ ἐξηγηθῆ, ὅτι τοιοῦτον τερατῶδες γεγονός δὲν ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ἐν μόνον παράπονον, ἢ μίαν μόνην ἀνασκευὴν;

Ἀλλ' ὁ Σὶρ Γεώργιος Μαρκορᾷς λησμονεῖ ἐπίσης καὶ ἐτέραν ἐφημερίδα, ἥτις ὄφειλε παρ' αὐτοῦ ν' ἀναμνησκηται, τὴν «*Ἐφημερίδα τῶν Δικαστηρίων*» τοῦ Δ.ρ. Ρώσση, ἥτις ἐπὶ ἐν ὀλόκληρον ἔτος οὐδὲν ἄλλο ἔπραττεν ἢ νὰ κεραυνοβολῆ μετὰ δεινῆς σοφίας καὶ ὑγειῶν ἐπιχειρημάτων κατὰ τῆς νομολογίας τοῦ Συμβουλίου. Πλήρης συλλογὴ τῆς Ἑλληνιστί τε καὶ Ἰταλιστί, δημοσιευομένης, ταύτης ἐφημερίδος προσαρτᾶται ἐνταῦθα, ἐν εἶδει παραρτήματος τῷ ἐγγράφῳ τούτῳ. Καὶ ἡ ἐφημερίς αὕτη οὐδέποτε ἀνεσκευάσθη καὶ αἱ παράνομοι, ἀντιφατικαὶ, ἄδικοι, καὶ ἀβάσιμοι ἀποφάσεις, αἵτινες τόσον ἐπεκρίνοντο, παρ' οὐδενός ποτε ἐδικαιώθησαν, οὔτε παρ' ἐκείνων ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἐξεδόθησαν.

Οὗτοι, ἀληθῶς, ἐδικαιοῦντο νὰ σιωπῶσι περισσότερον τῶν ἄλλων, ἐπειδὴ ἐν μικρῷ τόπῳ ὡς ἐν τῷ ἡμετέρῳ, τὸ δημόσιον ἐκτὸς τῆς νομικῆς ἐπικρίσεως, ἔκαμνε καὶ διαφόρου φύσεως σχόλιον. Τὸ δημόσιον δὲν εἶχεν, οὔτε ἐδύνατο νὰ ἔχῃ, ἐμπιστοσύνην τινα ἐν τῷ Ἀνωτάτῳ Συμβουλίῳ, καὶ ἡ δυσπιστία αὕτη ἦτο ἐννομος, καὶ ἐβασίζετο ἐπὶ ἀπροκαλύπτων, δημοσίων καὶ ἐπανειλημμένων γεγονότων, δημοσίᾳ συζητουμένων, ἐπικρινομένων, καὶ ἐκτεθειμένων εἰς τὸν φόγον τοῦ τόπου καὶ τῆς Κυβερνήσεως, παρ' οὐδενός δὲ δικαιουμένων.

Τοιαύτη εἶναι καθαρὰ καὶ ἀπλὴ ἀλήθεια.

Ὅποια λοιπὸν δύναται νὰ προσαφθῆ εἰς τὴν Γερουσίαν ἔλλει-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ψις, εάν συμμεριζομένη τὴν δημοσίαν γνώμην, ἐνόμισε καθήκον αὐτῆς νὰ μεταλλάξῃ, τὰ Ἴονια μέλη τοῦ Ἄνωτάτου Συμβουλίου. Καὶ ποῖον ἐνδιαφέρον θὰ ἠδύνατο νὰ πείσῃ τὸν Λόρδ Μέγαν Ἄρμωστὴν, ὅστις πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐγνώρισε τὰς Ἰονίους νήσους, καὶ ὅστις παρέχει καθ' ἐκάστην δείγματα ἐντελοῦς νοημοσύνης, καὶ αὐστηρᾶς ἀμεροληψίας, ἵνα δώσῃ τῷ Σίρ Γεωργίῳ Μαρκορᾶ καὶ συναδέλφοις τὴν ἐπιδοκιμασίαν αὐτοῦ ;

Κερκύρα, 1 Ἰουνίου 1863.

Κόμης ΚΑΡΟΥΣΟΣ
Πρόεδρος τῆς Γερουσίας.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ